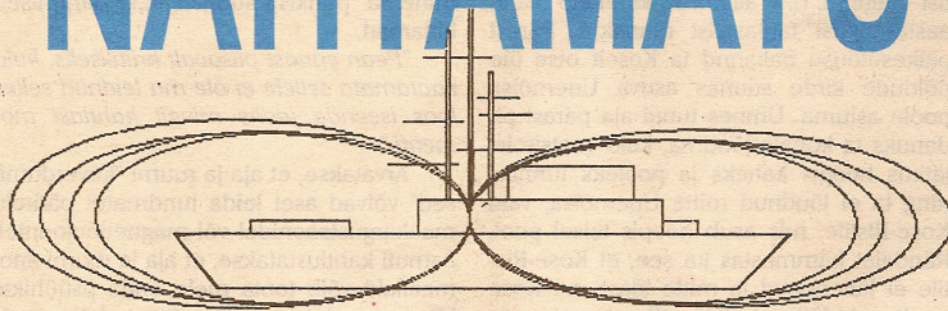
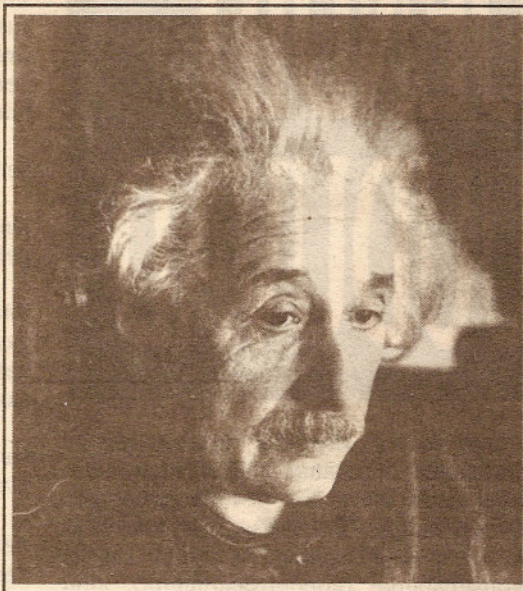

NÄHTAMATU

LAEV

IDEE, MILLE EINSTEIN ENDAGA HAUDA KAASA VIIS

Pilt, mida vaatlejad miiniristleja "Furyset" kaptenisillalt oma võimsate mereväe-binoklitega nägid, vapustas kõiki: kohal, kus hetk tagasi oli olnud teine Ameerika eriotstarbelise eskaadri miiniristleja "Aldridge", hõljus kummaline küütleval pilv. See juhtus 1943. a. kohas, mida ei ole seniajani avalikustatud. Ekspeditsiooni eesmärk oli kontrollida ühe USA mereväeametkondade huvi pälvinud teadusliku idee tõhusust.

Mis siis juhtus? Pärast spetsiaalselt selleks eksperimendiks konstrueeritud ja "Aldridge'i" pardale monteeritud jõuseadmete sisselülitamist kadus laev ootamatult vaatlejate ja radarseadmete operaatorite vaateväljalt. Seal, kus ta alles nüüdsama oli olnud, moodustus mingi pilv või helendus.

Millega ka tegemist poleks olnud — pealtnägijate üksmeelse kinnituse koha-

selt oli see läbipaistev. "Furyseti" pardal olid nägid selgesti eskaadri kolmandat laeva, "Jenniferi" ja "Jenniferilt" nähti neid, sest kõik kolm miiniristlejat olid asunud ühel joonel.

Paraku oleks nende vahel asunud "Aldridge" otsekui õhku haihtunud. Mõni hetk hiljem muutus pilv jälle sõjalaevaks, mis kõikus seal, kus ta kerges lainetuses pidigi kõikumina. Tookord ei saanud sellest teada mitte keegi: kõik ekspeditsioonis puutus oli rangelt salastatud.

○ ○ ○

Teine maailmasõda oli lõppemas. Kest neid tormilisi sündmusi suri kuidagi märkamatuks Albert Einstein. Ta lahkus sellest ilmast vaikselt, nagu ta oli seda soovinudki. Suure füüsiku keha kremeeriti ja

peale tema kõige lähemate sugulaste ei tea keegi, kus asub kadunu põrmu sisalduv urn. Kuid isegi relatiivsusteooria autori omaksed ei teadnud, et urn varjab endas tema viimaste käsikirjade tuhka — need käsikirjad oli ta enne surma oma käega ära põletanud. Tema viimane soov oli, et nende tuhka segataks tema tuhaga.

Milline seos on selle fakti ja "Aldridge'i" salapärase kadumise vahel? Otsene ja vahetu. Püüame arutleda.

Esimene fakt: sõja-aastatel töötas Albert Einstein väga aktiivselt USA mereväeametkonna ülesandeid täites.

Teine fakt: oma elu viimased aastad pühendas suur füüsik ühtse väljateooria arendamisele. Maksimaalselt lihtsustatult seisneb püstitatud ülesanne selles, et leida universaalne valem, üksainus võrrand, mis ühendaks kolme loodusjõu — gravitatsiooni, elektromagnetismi ja tuumaenergia vastastikused toimetehhanismid. Selle avastuse praktiliseks tulemuseks võis olla "ruumikõvera" efekt, mille puhul nende kolme jõu kombineeritud mõjuvälja sattunud objekt läheb üle teise mõõtmesse, antimaailma. Seal, selles teises mõõtmes, meie arusaamadele kättesaamatus anti-maailmas muutuks objekt nähtamatuks ja võiks liikuda valgusest kiiremini.

Sellest kõigest huvitas USA mereväelasi ainult üks: kuidas muutuda nähtamatuks igasugusele avastamistehnikale — lennukitele, laevadele, allveelaevadele.

Miks võttis suur patsifist Einstein sõjaväelaste ettepaneku vastu? Nähtavasti oli ahvatlus kontrollida oma teooriat ka praktiliselt moraalsest kaalutlustest tugevam. Pealegi ei olnud ju juttu surmatoovatest relvadest, vaid varje- ja kaitsevahenditest. Kas teadlane mõtles nii või teisiti — nüüd ei ole see enam oluline. Tähtis on see, et ta võttis mereväelaste ettepaneku vastu ja lõi salajase laboratooriumi, mis andis talle võimaluse töötada, ilma et tal tulnuks enast milleski piirata.

Kuid pöördugem tagasi "Aldridge'i" salapärase kadumise juurde. Mõne sekundi pärast ilmus ta jälle kõigi eksperimendi käiku jälgivate inimeste silme alla. Kuid — kummaline lugu — laeva raadioside ei vastanud, samuti mitte semaforiside.

Miiniristleja pardale läks grupp "Furyseti" meremehi. See, mida nad nägid, vapustas neid hingepõhjani. Kaheksa meeskonnaliiget oli jäljetult kadunud. Teised mehed olid metsikus ärevuses, poolhullunud seisundis visklesid nad laeval sinna-tänna, reageerimata küsimustele või käsklustele. Teised istusid või lamasid üleüldises letargilises unes. Ühtki laevamootorit käivitada ei õnnestunud, absoluutselt kõik kellad olid peatunud ühel ja samal hetkel.

Tunnistajate oletuste kohaselt olid kõik selle põhjustanud need kolm väikest elektrijõuseadet, mis spetsialistid olid Einstein antud parameetrite järgi laevale monteerinud ning mis viivuks sisse lülitati. Montadoks seisnes selles, et kõik kolm seadet sulasid

ühekorraga üles — asjaolu, mis nendes tingimustes oli absoluutselt mõeldamatu.

Miiniristleja pukseeriti baasi, inimesed tulid vähehaaval teadvusele, kuid nimetatud ajalõigu kohta polnud neile jäänud mingit mälestust. See hõlbustas täielikku salastatust, mida selle eksperimendi ümber sooviti luua.

Eksperimenti ei korratud ja kõik vajus unustusehõlma.

Aga siis jõudis kätte aatomipommi leiutamise ja katsetamise aeg. Einstein sai väga hästi aru, miliiist ohtu leiutis kätkeb. Seepärast lõpetaski ta selle töö. Ainuüksi vaikivatest ja mitte midagi mõistvatest tööde teostajatest ei piisanud projekti edasiarendamiseks, aga oma saladustesse ei tahtnud suur teadlane kedagi pühendada.

Geniaalne mõtleja hävitas töö tulemused ja säilitas tuhka kabineti seifis

välkesses kotikeses. Võib-olla pidas ta juba siis plaani segada oma põrm ja saatustliku leiutise tuhk ning salastada selle matmispaik.

See, et Einstein avastas nähtamatuse efekti, on tänapäevaks juba vaieldamatu fakt. Kas ta lõi ka ühtse väljateooria, on jäänud seniajani saladuseks, mille ta endaga hauda kaasa viis.

Kas inimkond suudab lähemas tulevikus suure mõtleja saladuse uuesti avastada ja kas ta kasutab seda hea või kurja nimel — see on küsimuste küsimus.

Ütles ju üks teine meie sajandi suur mõtleja: "Käsikirjad ei põle." Tõsi küll — Bulgakov pani need sõnad suhu Saatanale!

(Studermanni artiklit ajakirjast "Tšas pik" refereerinud J. Dunajevski)

alla aknaklaas, tundub muidugi, nagu oleks ta selle sisse puhutud. Tegelikult juhtub see, et tornaado tingimustes hõivavad ölekõrs ja aknaklaas üht ja sedasama ruumiosa, kuid eri aegadel. Kui tornaado on möödas, saab aeg ölekõrre ja aknaklaasi jaoks jälle üheks (sulab lahti). Sama asi võib juhtuda elavate olenditega."

Allpool näeme, kuidas elusolendid ja "külmunud aeg" said kokku ühes ajaloolises, kuid üsna hästi saladuses hoitud sündmuses.

Ülal rääkisid autorid sellest, kuidas atmosfääri ülakihid ja Maa moodustavad hiigeldatava kondensaatori. See idee pole uus. Võib lisada, et igal pool, kus eksisteerivad potentsiaalide erinevused, tekib nende tasakaalustamiseks vool, mis ilmneb pööriseks. Selle esilekutsumine ja kasutamine võimaldab allutada gravitatsiooni, kutsuda esile teleportatsiooni, muundada elemente, rännata ajas... Loetelu pole veel kaugetki ammendav.

MEREVÄE KATSE

Ühendriikide merevägi tegi Teise maailmasõja ajal selles vallas ulatuslikke katseid, mille käigus neil õnnestus vähemalt osaliselt muuta üks laev radaritele nähtamatuks.

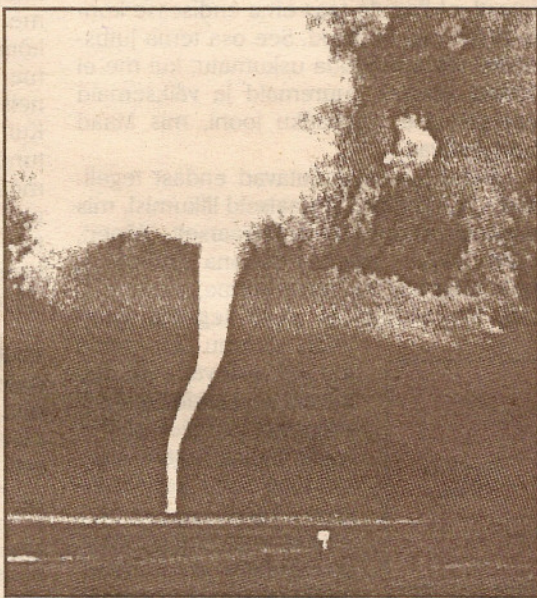
Mereväetegelased, Einstein ja teised, kes selle projektiga tegevasid olid, allutasid kogu laeva tugeva kunstlikult loodud välja mõjule, sundisid selle tasapinnaliselt pöörlema ja suurendasid üleüldist potentsiaali.

Pöörleva magnetvälja löid paigaldatud generaatorid, kusjuures sellele vertikaalse gravitatsioonitõlge tekitamiseks paigaldati laevale ekstra mastid. Inimmõistusel on raske kujutleda sellist mateeria ümberpaigutamist.

Pardal olevad mehed tajusid selle puhul ajamoonutusi ja omamoodi "aine külmumist", mis polnud kuidagi temperatuuriga seotud. Nad ei suutnud end liigutada, vaid tardusid otsekui koomasse, milles nad võisid küll näha, hingata, tunda, aga maailm paistis nende hilisema kirjelduse kohaselt "allmaailmana". Ka kõnelesid nad "pildi eest äraminemisest" ning pole võimatu, et see kaasnes nähtamatuks muutumisega.

Niisugune "külmumine" leiab nähtavasti aset hüperväljas, milles kõik liigub ühes suunas. Tegemist pole enam inimenergia-ühikutega, mis paiknevad "laevenergia-

KÜLMUNUD AEG JA HULLUNUD MEREMEHEDE

1978. aastal ilmus Douglas Vogtilt ja Gary Sultanilt raamat "Ilmsiks saanud tõelisus — multidimensioonilise reaalsuse teooria". Selles on loogiliselt seletatud selliseid nähtusi nagu püramiidi energia, elekter, gravitatsioon ning psüühilised ja teised seletamatud fenomenid.

Autorid viitavad efektile, mille puhul mingi nähtuse aega ja ruumi puudutav informatsioon kantakse tornaadotaoliste püstitainete abil ühest paigast teise, kus selline aegruumi nihe otsekui üles sulab ning muundub taas tavaliseks ajaks ja ruumiks.

Niisiis võivad pöörise piirkonnas põhjused ja tagajärjed ületada aja ja ruumi seatud piirid. Tornaado läheb mööda ja me avastame täiesti terves aknaklaasis ölekõrre ning ümber 15-jalase võraläbimõõduga puu tüve 15-tollise autokummi.

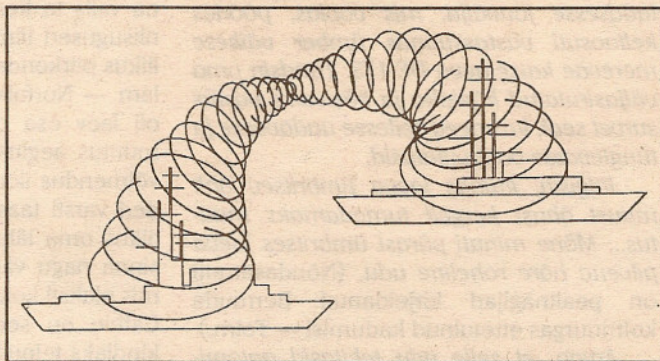
Teose autorid teoretiseerivad:

"Kindlatel aastaaegadel, kui valitsevad õiged temperatuurid, tekiks otsekui gigantne kondensaator, mille üheks plaadiks on Maa ja teiseks atmosfääri ülemine kiht. Neid kahte plaati ümbritseb Maa

magnetväli. Võib oletada, et kui Maa on õige nurga all, on kosmosest tulevad kõrgenergeetiliselt laetud osakesed suutelised sisenema Maa magnetvälja.

Need osakesed laevad "kondensaatori plaadid" ja tekitavad sumbuvaid võnkuvaid raadiolaineid ning kõrge voltaaziga püstlaineid. Need üheskoos loovad atmosfääris tsüklotroonse aktiivsuse, teisisõnu: on valminud looduslik tsüklotron.

Kõrge elektripotentsiaali ja kõrgete püstlainete tõttu kandub informatsioon, mis sisaldub näiteks ölekõrres, ajas (ning seega ka kohas) edasi. Valguskiirusel ühe mikrosekundit võrra edasi kandudes läbib informatsioon ruumis umbes 985 jalga. Kui ölekõrs satub sellel ajal ruumi-ossa, mille võtab enda

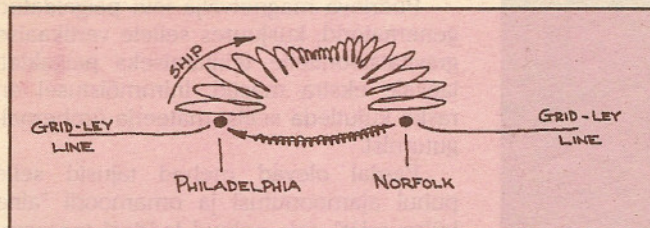
Kohaliku elektromagnetilise tensorvälja mõjul on laev koos meeskonnaga läbi teinud ruuminihke.

ühiku" pardal merel, vaid nii inimene kui ka laev paiknevad ruumis ühes ja sellesamas paigas, aga veidi erinevatel aegadel.

Tükk aega pärast seda, kui katsed olid lõppenud, olid mõned meeskonnaliikmed hulluks läinud. Põhjusi oli nähtavasti kaks: ajul tuli nii füüsilises kui ka psüühilises mõttes taluda tohutut koormust. Huvitav on seegi, et mõned mehed jätkasid aegajalt meie maailmast väljalibisemist ning tunnistajad kinnitavad, et osa neist ei pöördunudki enam tagasi. Arvata võib, et nende kehad säilitasid pärast katset mingisuguse lokaalse hüpervälja.

William L. Moore on Charles Berlitziga konsulteerides kirjutanud selle kohta raamatu "Philadelphia eksperiment", milles leidub nii mõndagi mõtlemapanevat. Tsiteerigem:

"Juba 1916. aastal uuris Einstein hüpoteesi, et gravitatsioon polegi õigupoolest mingi jõud, vaid pigem üks aegruumi enda püsivaid omadusi, millele tuginevad ja alluvad Universumis, mida me oleme harjunud omaks pidama, kõik teised jõud. Järgmise sammuna arutas Einstein, et see, mida meie tavatseme aineks ehk materiaalsiks nimetada, on tegelikult ainult lokaalne fenomen, mis ilmneb piirkondades, kus väljaenergia kontsentratsioon on äärmiselt suur. Teisisõnu eelistas ta pidada ainet energia produktiks, mitte vastupidi. Seda tehes hülgas ta pikka aega püsinud kontseptsiooni, et need kaks üksust eksisteerivad teineteisest sõltumatult kõrvuti."

Siin on demonstreeritud, kuidas laev (DE 173) võis pikki energiaetiliselt liini (grid/ley line) sooritada energia kujul 200-miilise hüppe.

NÄHA TÄHENDAB USKUDA

Carlos Allende (Carl Alleni) nimeline mees on väidetavalt viibinud ülalkirjeldatud mereväe eksperimendi juures ning jutustab sellest nõnda:

"Ah teid siis huvitab Einsteini eksperiment, mis? Kui teada tahate, siis torkasin ma oma kää küünarnukini sellesse ainulaadmesse jõuvälja, mis voolas, pöörles kellaosuti vastassuunas ümber väikese mereväe katselaeva DE 173. Tundsin oma väljasirutatud käelaba ja käsivarre vastasurvet seal, kus need sellesse undavasse ja tunglevasse voolu ulatusid.

Jälgisin, kuidas laeva ümbritsev õhk muust õhust kergelt tumedamaks muutus... Mõne minuti pärast ümbritses laeva pilvena hõre roheline udu. (Nõndasamuti on pealtnägijad kirjeldanud Bermuda kolmnurgas ettetulnud kadumisi — Toim.)

Arvan, et selle udu tekitasid aatomiosakesed. Seejärel jälgisin, kuidas DE 173 kiiresti nähtamatuks muutus. Tema kiilu

jälgi oli paraku vees näha, kui see minu laevaga peaaegu kõrvuti edasi liikus."

Allende kirjeldab seejuures kuuldavale tulnud heli kui vaikset üminat, mis kiiresti valjenes ning kasvas vihisevaks undamiseks, nagu võiks tekitada edasitormav hoo-vus. Ta jätkab:

"Vool oli küllalt tugev, et mind jalust maha lüüa ja lõmastada, kui kogu mu keha jõuvälja sisse jäänuks. Õnneks olid asjalood nõnda, et hetkel, kui see saavutas maksimaalse tugevuse ja tiheduse, polnud suurem osa mu kehast selle sees, ning mu käsi tõugati üksnes eemale."

ENERGEETILISED LIINID

On ilmne, et see sündmus mõjutas Allendet nii tugevasti, et temast sai hoopis teine inimene, kui ta varem oli olnud. Allende sõnusti oli katselaev kord ootamatult Philadelphia dokist kadunud ning ilmunud välja 200 miili eemal Norfolki sadama piirkonnas. Seejärel kadus ta uuesti, et ilmuda taas oma endisesse kohta Philadelphia dokki. See osa tema jutustusest võiks tunduda uskumatu, kui me ei võtaks arvesse suuremaid ja väiksemaid energeetilise võrgustiku jooni, mis Maad ümbritsevad.

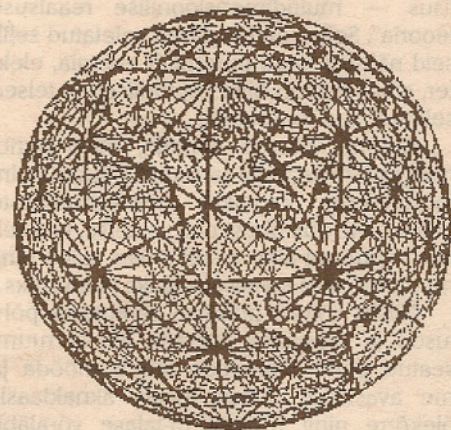
Need jooned kujutavad endast tegelikult väga tihedaid spiraalseid liikumisi, mis voolavad enam-vähem lineaarselt. Mõned, mida leidub Arizonas Sedona ümbruses, pole laiemad kui kolm sõrme, kuna teistest läbijõudmiseks peab tegema paar-kolm sammu. Kus need jooned ristuvad või lõikuvad, seal tekib üles- või allapoole suunduv pööris, mida indiaanlased tundsid juba sadu aastaid tagasi. Ühtlasi teadsid nad, kuidas selle energia varal suurendada oma mõttejõudu ja astuda ühendusse Suure Vaimuga — kontseptsioon, mis on metafüüsilises valdkonnas suurt tähelepanu pälvinud.

Kui panna füüsiline (meie meeltele) objekt vibreerima ja suurendada võnkesagedust nii, et see läheneb mingile lävele, muutub ta energeetiliseks üksuseks, mis on üsna hõlpsasti suuteline järgima neid Maad ümbritsevaid energeetilisi jooni. Just nimelt see juhtuski katselaevaga DE 173. Kõrge potentsiaaliga energeetilise üksuse-na valis ta kergema vastupanu tee, mida niisugused liinid ju endast kujutavadki, ja liikus piirkonda, mille potentsiaal on madalam — Norfolki sadamasse. Sinna jõudes oli laev osa oma energiast kaotanud ja muutus aeglustudes nähtavaks. Aga et ta võimendus ikka veel "töötas", tõusid pöörded varsti taas "kandva sageduseni" ja ta liikus oma lähtepunkti tagasi või tõmmati sinna nagu väljavenitatud kummipaelaga, mis plaksti kokku tõmbub. Teadlane Bruce Cathie on seda piirkonda uurinud ning kindlaks teinud, et Philadelphia ja Norfolki sadama piirkonna vahel on sellised energeetilised liinid tõepoolest olemas.

NÄHTAMATU MAAILM

Maailmas on sadu piirkondi, kus pöörise aktiivsus on väga kõrge ja kus tekib suuri pööriseid. Väiksemaid leidub loendamatuid tuhandeid: me tekitame neid ka ise, kui kõnnime või sõidame, ja need, kes meie järel tulevad, peavad neid läbima. Kõrgele tõusnud või madalale langenud elektripotentsiaalid on põhjus, mille tagajärjel tekib tuul. See, mida meie keha tunneb kõrge või madala õhutemperatuurina, on tegelikult meie kehale mõjuv kõrgem või madalam elektriline surve ehk tihedus.

Me näeme ja tunneme maailma väga piiratult. Inimene on osanud anda nime vaid asjadele, mida ta suudab näha, tunda või oma algeliste vahenditega mõõta. Võime tuua lihtsa näite, mille puhul ühte toanurka pannakse jääkamakas ja teise kuum triikraud. Kui suudaksime näha seda, mida meie meeled tavaliselt ei võimalda, saaks meile ilmsiks, kuidas külm voolus liigub kuumale eseme poole ja kuum külma eseme poole. Mõlemal puhul on tegemist kõrge potentsiaaliga, mis on teel "madalama külje" poole — me üksnes mõtleme neist objektidest kui kuumast ja külmast. Kui meil õnnestuks konstrueerida väga tundlik mõõteriist, võiksime tegelikult mõõta jäätüki ja triikraua vahelist voolu, mis kestab, kuni jää sulab ja triikraud jahutub, ehk teisisõnu, kuni potentsiaalid ühtlustuvad. Kahe objekti vahel eksisteerib vastasmõju, millel pole midagi ühist massi või füüsikalise tihedusega. Iga kord, kui sirutame millegi järele käe, "kombivad" need objektiga teineteist juba enne, kui nad tegelikult kokku puutuvad. Meid ümbritsevad erisuguse tihedusega elektriväljad, mis pidevalt üksteist mõjutavad. Kui me ümbrust sajabotsendilisel tunnetaksime, küllastuksid meie meeled sellest informatsioonist, kummatigi tuleb üksnes mõnikord ette hetki, mil teame, sõltumata sellest, mida ütlevad meie meie viis meelt, et midagi on juhtumas. Küsimus on üksnes selles, kuidas niisugust teadmist tahteliselt esile kutsuda.

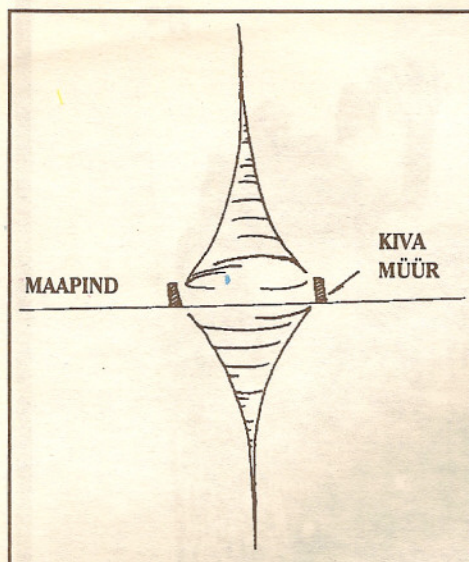
Energeetilised liinid kujutavad endast otsekui suurema või väiksema elektromagnetilise tihedusega spiraalseid kõisi. Nende ühinemis- või ristumiskohtadel paiknevad püstlained — üles- või allapoole suunduvad energiapöörised.

Midagi indiaanlaste kivade ja Stonehenge'i vahepealset avastati Golani kõrgendikul 1967. aastal, kui Iisrael okupeeris selle Süüria piiriäärse ala. Tegemist on viie kontsentrilise ringiga, millest suurima ümbermõõt on kolmveerand miili. Arheoloogid on avastanud tõendeid, et tegemist on 5000 aasta taguse rituaalse keskusega.

NEED PÖÖRASED PÖÖRISED

JOHN WALKER

Ehitades sobivatesse paikadesse ringikujulisi müüre ehk kivasisid, loovad indiaanlased pühapaiku, mille kaudu saadavad välja oma palved.

"Paradoksi" topeltnumbris 9-10 oli juttu Einsteini osalusel Ameerika mereväes korraldatud eksperimendist, mille puhul pöörlevat magnetvälja kasutades muudeti üürikeseks ajaks nähtamatuks üks sõjalaev ja selle pardal olev meeskond.

Kõne all olid teisedki tornaadode ja muude pööristega seonduvad eriskummalised aja- ja ruumimoonutused — mille muu kui silmamoondusena peaks tavamõistusele tunduma suure sõjalaeva hetkeline iseeneslik ühest sadamast teise ümberpalknemine?

Arendame allpool seda teemat edasi, tuues mängu indiaanlaste vihmatantsu, Pilblist tuntud Jeeriku müüride kokkuvarisemise ja muud nähtused.

INDIAANLASTE SALATARKUS

Põhja-Ameerika indiaanlased on armustest aegadest peale rajanud pühasid

kiviringe ehk kivasisid, mille keskel võis paikneda kas üks rahn või ka suurem hulk kive. Sakraalse maotantsu ajal lausutavatest sõnadest võib järeldada, et kiva näol pole sugugi tegemist pelga kiviringiga või maapinnale püstitatud müüriga, vaid see moodustab punkti, milles koonduvad nii maapinna all kui ka kohal asuvad omavahel seotud jõud. On huvitav, et Ameerika mandri põliselanike tantsuring kulgeb teistpidi kui on tavaks teisel pool maakera elavate rahvaste tantsudes. Suuna valimisel on nähtavasti määrav intuiitvne äratundmine, mis pidi liiguvad selles paigas juba olemasolevad nähtamatud pöörised.

Mõnikord on tantsu eesmärk luua eksisteerivatele jõududele seni veel puuduv fookus, mõnikord aga püütakse tantsu abil hoopis lõhkuda mingeid ebasoovitavaid struktuure, et luua taeva ja maa jõudusid harmoniseerides looduse tasakaal. Nii hopide kui ka zuni-indiaanlaste arusaamade kohaselt ulatuvad kivid tagurpidi pööratud energiakoonustena maa sisse.

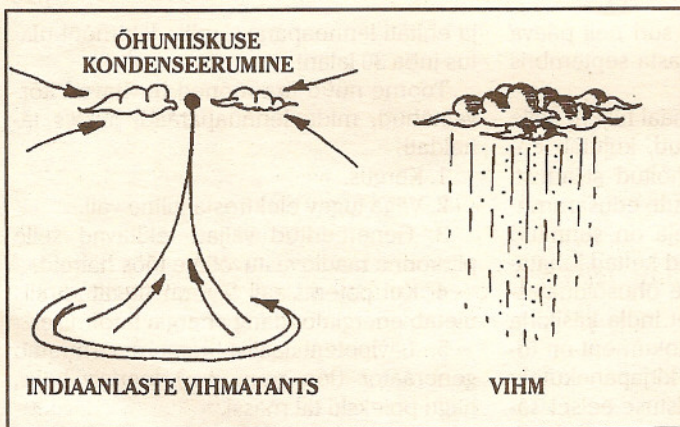
Hopide pealikute veendumust mööda kujutavad kiviringidega ümbritsetud vaimsed keskused endist pühamuid, kust kulgevad kõigi nelja ilmakaare poole spiraalsed liinid, jõudes välja mandri kaugeimate paikadeni. Oma tseremooniade abil usuvad nad suutvat looduse jõude talitseda ja saata palved maakera igasse paika. Kivid on pühad, neid rüvetada tähendab rikkuda "Suure Ratta" kodaraid ning viia see tasakaalust välja.

Nii palju kui aru võib saada, ongi paljude hopide kivid tänaseks rüvetatud, nii et nende palvete ja rituaalide fookus on kaotanud oma pühaduse. Neist keskustest kiirgav keerukas jõujoonte võrk, mis harmoneeris ja stabiliseeris selle planeedi energiad, on katkenud. Kõik see lugejalt, kuidas võib miski, mida me pole suutelised isegi nägema, mõjutada nii suurt asja, nagu on meie planeet. Kuidas suutsid mitu päeva ümber Jeeriku linna marssinud sõdurid peatudes ja trompeteid puhudes sundida kindluse müüre kokku varisema?

TEOREETILISED KAALUTLUSED

Heitkem korraaks kõrvale arusaam, et mis tahes mass tõmbab ligi omaenese gravitatsiooniga ja postuleerigem, et gravitatsioon pole muud kui eetriks nimetatava fluidumi vool, mis suundub planeedi või aineosakese — ükskõik mille pinnalt selle sisemusse. Ka Newton pidas silmas just seda, öeldes, et õun langeb, otsekui tõmbaks miski maakera sisemuses seda enda poole. Ta ei öelnud, et õun langeb SELLEPÄRAST ET — viimase väite on talle omistanud tänapäeva teadlased ja see tekitab matemaatikas nii mõnigi kord suurt kimbatust.

Eeter on kõike seda, mida aine ei ole. Võib ju küll öelda, et selles ei leidu mitte midagi, sest meie meeled pole suutelised tajuma selles toimuvaid keerukaid vibratsioone ja lainetusi, mis tekivad ja kaovad

Sooritades erilisel moel oma ringtantsu, loovad indiaanlased kõrgel pea kohal gravitatsioonifookuse, mille toimel pilved tihenevad ja järgneb vihma sadu.

nii kiiresti, et meile näib kõik olevat vaikne ja rahulik.

Eetril on loomumane kalduvus voolata spiraalsete pööristena ükskõik millise sündiva objekti keskkoha poole. Surma protsessis seevastu liigub ta pööreldes välja poole.

Nikola Tesla on öelnud, et kui inimene suudaks omatahtsi käivitada ja peatada eetri pööriseid, oleks tema võimuses sundida ainet kas formeeruma või kaduma. Otsekui nõiavitsa väel võiks ta ilma suurema jõupingutusega sundida vanu maailmu hävima, kusjuures elule ärkaksid uued maailmad. Inimene suudaks muuta planeedi suurst, valitseks aastaaegade üle, reguleeriks oma suva järgi Päikese ja Maa vahelist kaugust, juhiks planeeti selle igavesel teekonnal läbi Universumi sügavuste ja nii edasi. Olla suuteline ainet omatahtsi sünnitama ja surmama oleks Tesla meelest inimkonna suurejoonelisim tegu — see teeks ta Loojaks, suuteliseks kujunda-ma omaenda saatust.

Suur tänu, härra Tesla!

GRAVITATSIOON NING MIS SELLEST JOHTUB

On õige aeg kõnelda nüüd Maa enese pöörisnähtustest, millele oleme kleepinud sildi "elektromagnetism". See mõiste püüaks nagu uurijale sisendada, et tegemist on kahe eraldi nähtusega, kuna tegelikult oleksime tõele lähemal, kirjeldades neid üheainsa nähtuse, nimelt liikuva eetergravitatsiooni tagajärjena. Sel kombel on elektriline ja magnetiline ühe ema lapsed ning hõlmavad siiani kaksikutena ühel ja samal ajal ühte ja sedasama kohta geomeetriliselt imepärase 90-kraadise nurga all. See koha samasus kehtib nii pöörle-va eetri madalamate kui ka kõrgemate derivaatide kohta — keeristormide, galakti- kate ja chakrate (tõlkes pöörlev ratas), maast väljakaarduvate idude ning vala- must allavoolava vee kohta... Vaadake vaid endisse ja enda ümber — kõik pöörleb.

Ja mõelge nüüd korra, et keegi ehitas kunagi püramiidi ja Stonehenge'i, ise täieli- kult mõistes neid liikumisi ja olles suuteli- ne nendega mängima! Meie osaks on jää- nud üksnes näpp suus imestada.

NAGU PEALPOOL, NÕNDA KA ALLPOOL

Indiaanlastel polnud kõige selle taipamiseks vaja mingit matemaati- kat. Kas oli see tead- mine jõudnud nendeni minevikust või mõist- sid nad intuiitiivselt, et maa peal ringiratast liikudes tekitatakse püstlaine, pööris, mis tõuseb üles taevasse ning suundub samal ajal ka alla maa sisse.

Nimelt on maapind otsekui omamoodi peegel: mis iganes ka sellelt ülespoole ei püstitataks, olgu see siis torn või elekt- rilaine, selle teisik ehk vastand pikeneb maa alla. Kui kõnnite metsas, siis teadke, et teie negatiivne kehapotentsiaal kõnnib tagurpidi pööratuna teie kandade all. Mõ- ned pildarid näivad sellest asjaolust tead- likud olevat ning see teadlikkus tugevdab saavutatavat efekti.

Kas ei tundu sellest tulenevat, et kõigil maa alla peidetul on positiivse potentsiaa- lina peegeldus maa peal, isegi kui me seda ei näe? Tunnistan, et mina pean seda ise- enesestmõistetavaks. Kui indiaanlastele on ammustest aegadest olnud tuttavad maa energeetilised liinid, siis pidid nad loomu- likult ka teadma, et püstitades midagi hori- sontaalselt maa peale, suunatakse üksiti midagi maa alla — 90-kraadise nurga all, nagu te õigesti arvasite. Maapealne ja maa- alune on omavahel ühenduses.

KAS LEGEND VÕI SELGITUS?

Ühel päeval andis keegi väepealik sõ- durpoistele käsu vallutada linn, mida me vanadest piiblikestidest teame kui Jeeri- kut. Enamik sõdalasi kindlasti imestas, miks oli selleks valitud nii eriskummuline moodus: kui nad tavaliselt olid harjunud võtma kindlusi tormijooksuga ning võitle- ma nagu pöörased, siis sedapuhku tuli neil marssida ringiratast ümber linna. Asjalood olid nimelt nõnda, et nende juht oli saanud ilmutuse osaliseks.

Tal oli kästus püs- titada Jeeriku kohale suur telgpotentsiaal ning see pidi kerkima ringikujuliselt tasapin- nalt, mille tekitab nen- de marssimine.

On tõsiasi, et pum- bates telge ülalt alla võite tekitada pöörleva liikumise nagu laste vurrkanni puhul, aga kehtib ka vastupidine: ringliikumise abil võite püstitada pumbana võnkuma telje.

Nii need sõdalased siis marssisid ja Jee- riku kohale kerkis midagi, mis oli küll näh- tamatu, kuid ometigi tihke ja tormitsev na- gu taevasse kõrguv tomaado. Kui see sün- dis, pidid Jeeriku elanikud tundma end kergemana kui tavaliselt, sest gravitatsioo- nifookus oli paiknenud ümber kõrgele nende kohale.

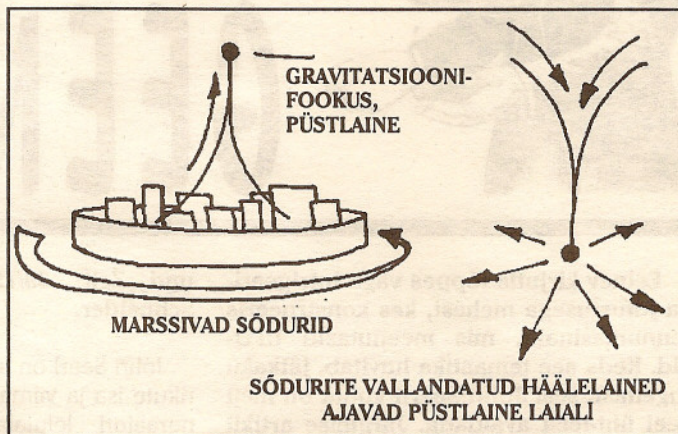
Väepealikule oli ilmutuses üksiti teada antud, et kui nad mõnda aega on marssi- nud ja siis minema kõnnivad, hakkab lin- na kohale kerkinud püstlaine alanema ning neil jääb üle ainult eemalt jälgida, mis juhtub. Trompetid! Nüüd pidid mängu tu- lema trompetid, mis neil sugugi mitte lusti pärast kaasas ei olnud. Ei — nende ülesan- ne oli tekitatud püstlaine äkki laiali ajada. Nõnda need poisid siis puhusid, nii et silm punnis. Kaks asja, mis avaldavad mõju iga- sugusele ainele, on gravitatsioon ja hääle- lained. Häälekas sõnum jõudis Jeerikuni, pinguletõmmatud kummipael plaksatas maale tagasi, taastades esialgse tasakaalu- seisundi. Mis juhtus, seda teame Piiblist: Jeeriku müürid varisesid kokku. Sõduritel, kes seda kõike eemalt jälgisid, oli, millest koju kirjutada, ehkki on kahtlane, kas nad sõnastasid oma tähelepanekud nii: "Koha- liku gravitatsioonitrassi produtseerimine ja selle järgnev annihilatsioon kohaliku gravi- tatsiooni baastasandi poole suunatud hää- lelainete abil." Noh — ja kes nende juttu uskunud olekski?

Samasugune skeem kehtib ka indiaan- laste vihmataantsu kohta. Ringiratast mingil kindlal moel oma kivades tantsides loovad nad kõrgel endi kohal gravitatsioonifooku- se, mille mõjul pilved tihenevad. Pingutusi kroonib allasadv vihm.

EHITAGEM UFO!

Gravitatsiooniuuringutega on tegelnud John R.R. Searl ja mõningad tema teadus- töö tulemused on avaldatud raamatus "Eeteritehnoloogia — kuidas allutada gravi- tatsiooni". Selles on väga huvitavaid tähele- panekuid eetrikontseptsiooni kohta ning ühtlasi heidab see mõningat valgust ka "lendavate taldrikute" müsteeriumile.

Lugeja ehk teab, et juba 1940. aastal korraldati Saksamaal gravitatsiooniuurin- guid ning loodi esimesed "lendavate taldri- kute" prototüübid, millega tehti katselen-

Just niiviisi võisidki variseda Jeeriku müürid.

de. Need kettakujulised lennumasinad tõusid 12 400 meetri kõrgusele ja areendasid 2200 kilomeetrit küündivat tunnikilust. Ketas võis õhus paigal hõljuda ning lennata ühtviisi kiiresti nii edasi kui ka tagurpidi. Suurimate läbimõõtu ulatus 50 meetrini.

Austerlane Viktor Schaubberger oli nimelt avastanud nn. implosioonprintsibi ja konstrueerinud sellel printsibil töötava mootori. Viimane kasutas kütusena üksnes õhku ja vett ning oli suuteline genereerima valgust, soojust ja liikumist. Schaubbergeri sõnutsi tekitas ta diamagnetismi, mis tõstis aparadi "diamagnetilise levitatsiooni" abil õhku. (Termini "diamagnetism" on tänapäeval asendanud laialt kasutatav "antigravitatsioon".) Viinis korraldatud katsetuse ajal sööstis üks kümnejalase läbimõõduga mudel nii jahmatava kiirusega üles, et lõhkus 24 jalga kõrge angaari katuse ja purunes ka ise tükkideks. Pärast sõda sai Schaubbergerist Ühendriikide valitsuse omand.

Ühendriikides mõõnis Schaubberger, et tema implosioonmootor töötab veekeerise põhimõttel. Vett pumbati ringirastat mööda ketta ümbermõõtu paiknevat toru. ketta keskel paiknes vee pöörlemise tasandiga 90-kraadise nurga all veel teinegi toru, kust pumbati vett alla. Schaubbergeri sõnutsi tekitas see "atomaarse madalsurve tsooni", mis tekitab teatud tingimustel alati, kui on tegemist õhu või vee radiaalse ja aksiaalse liikumisega.

Ameerikas ja Kanadas pakuti Schaubbergerile mootori saladuse eest 3 500 000 dollarit, kuid Viktor polnud nõus isegi muudetud demonstreerima, kuni polnud alla kirjutatud esialgsele rahvusvahelisele kokkuleppele. Lõpuks oli ta nõus müüma leiutise

Ameerika huvigrupile, aga suri neli päeva pärast seda, kui oli 1958. aasta septembris oma allkirja andnud.

Mis Ameerikas ja Venemaal hiljem selle tehnoloogia vallas on tehtud, kujutab endast kahtlemata hoolega hoitud saladust. Tegemist on kindlasti tohutute edusammudega ning erapooletu lugeja on sunnitud mõnema, et Saksa lendavad kettad juhataksid sisse selle sajandi uue õhusõiduajastu. Tasub meenutada iidset india käsikirja "Aeronautikateadus". See dokument on tuhandete aastate tagastele kirjapanekutele tuginedes koostatud IV Kristuse-eelsel sajandil ning selles kirjeldatakse vähemalt nelja liiki õhusõidukeid, mida kutsuti vimanateks.

SEARLI EETRIMUUNDUR

Inglane John Searl tegi elektriinstallatsiooniitõid, ehkki ta selles vallas formaalset haridust polnud saanud. Konventsionaalsetest ideedest häirimatult tegi ta oma katseid elektrimootorite ja -generaatoritega.

1952. aastal konstrueerisid Searl ja tema sõber esimese generaatori (eetrimuunduri). See oli umbes kolmejalase läbimõõduga ja selle käivitamiseks kasutati väikest mootorit. Generaator andis ootamatult kõrge potentsiaaliga voolu — 100 000 volti. Ikka veel pöörded kogudes rebis generaator end mootori küljest lahti ja tõusis umbes 50 jala kõrgusele. Mõnda aega püsis rootor üha tuure võttes seal, kusjuures tema ümber tekkis otsekui roosa halo. Lõpuks tõusid pöörded uskumatult kõrgeks ja aparaat lendas ära — arvatavasti kosmosesse. Searl konstrueeris veel mitu väikest lennumasinat, millest nii mõnigi kaotsi läks, enne kui töötati välja juhtimismehhanism

ja ehitati lennuaparaat, mille läbimõõtu ulatus juba 30 jalani.

Toome nüüd ära mõned huvitavad kõrvalnähtud, mida lennuaparaadi juures täheldati.

1. Kergus.

2. Väga tugev elektrostaatiline väli.

3. Genereeritud väljad tekitavad selle piirkonna raadiovõtjate töös häireid.

4. Kui potentsiaali lävi on ületatud, siis ületab energiatoodang energia tarbimise.

5. Lämpotentsiaalset kõrgemal muutub generaator (loe muundur) inertsivabaks, nagu polekski tal massi.

6. Aparaat ümbritsev väli, mis ioniseerib õhku, tekitab lähikonnas ühtlasi vaakumilähedase seisundi. Iseäranis lennumasina ekvatoriaaltasandil toimib see kummatigi välist ainet eemal tõrjuvalt, moodustades niiviisi midagi jõuväljajataolist.

7. Ultrakõrgetel kiirustel liigub lennumasin eelistatavalt planeedist eemale, nii et rootori tasapind on gravitatsioonivälja tasapinnaga risti. Horisontaallennul kaldub aparaat nii, et vektorväljade vahel valitseks tasakaal.

9. Kui lennumasin pikemat aega maa kohal hõljub, võib maapind kuumeneda ja rohi ära kõrbed. Niiske ilma korral võib niiskus kondenseeruda ja tekitada masina ülaosas või ümbruses pilve.

Kõiki selle nimekirja punkte on täheldatud ka UFO-de puhul. Võin öelda, et Searli eetrimuundur on tõepoolest olemas ja leidub paiku, kus selle kallal tõsiselt töötatakse. KÕIKI neid efekte on võimalik selgitada gravitatsiooni pööristeooria varal.

Vääril veel rõhutamist, et väga väikest eetrimuundust abil on võimalik saavutada tohutuid füüsilisi efekte, sest laineenergia potentsiaal on äärmiselt kõrge.

TUNNUS-TAMATA GEENIUS

Eelnev kirjutus lõppes väga intrigeeriva jutustusega mehest, kes konstrueeris lennumasinaid, mis meenutasid UFO-sid. Keda see temaatika huvitab, jätkaku lugemist, sest John Searli kohta on meil veel üht-teist avaldada. Järgmise artikli sisu on pääsenud ajakirjandusse liikuma usutavasti Saksa ajakirjast "Raum

und Zeit" 39/1989. Autor on keegi Schneider.

John Searl on tuntud kui lendavate taldrikute isa ja viimasel ajal ka kui Searli generaatori leiutaja. Kaheksakümnendate aastate keskpaiku meenutati teda tihti kosmoselendude ja alternatiivfüüsika valdkon-

nas. Seejärel ta otsekui haihtus, ajakirjandus jäi vaht. Aga hiljuti leiti ta Londoni eeslinnast üles. Usk juhhib väljavalituud epohhi loovate avastusteni — usk oma looduse-nägemusse. Just nimelt usk õhutab intuitsiooni, muudab selle liikuvamaks, annab jõudu teadmiste rutiinsust ületada... Kõigel sellel on otsene seos John Searliga. Ta oli väikese küla elektrik. Ja nimelt tema ehitas lendava taldriku. Kujutage endale ette, et see lendab nagu UFO-gi müratult, ei saasta atmosfääri, ei tarvita üldse hapnikku, tal ei ole pardal mingit kütust, ta ei vaja mingeid lennuvälju.

Niisuguse aparadi looja pidanuks olema oma kodumaa tunnustatud isik, kogu meie aja kanglane. Tele- ja raadio-reporterid pidanuksid kiirustama teda intervjuerima, telereportaaže tegema. Ja kodumaa pidanuks andma talle finants- ja igasugust muud reaalselt abi. Mitte midagi selletaolist! Inglismaa, Jaapani ja Saksa Liitvabariigi televisioon filmisid teda kunagi, aga ei näidanud neid videolõike kuskil. Ainult Austraalia TV-s vilksatas temast üks süžee 1972. aasta 5. märtsil. Seejuures ei antud "matsist" elektriku uurimistele ja kogemustele mingit teadus-

likku seletust. Jah, nõnda oainimihist-konnas kombeks: see, mida maailm ei mõista ega oska seletada, tuleb kõigepealt välja naerda või maha vaikida. Ometi on Inglismaa elektriiku avastusel hõmmas-tavad tagajärjed.

Selle artikli autor, kes on tundnud Searli juba palju aastaid, viibinud tema juures külas ja näinud paljusid eksperimente, arvab, et tema katsed olid kahtlemata laimatud.

Kuidas elektrik Searl 1950. aastal nende läbinägelike tähelepanekuteni jõudis?

Asi oli nõnda. Tööl oli ta pöörlevate rõngaste ja ketastega katseid teinud ning märkanud, et ketaste servades tekib pinge, elektripotentsiaal. Aga kui ta tegi hoovil katseid ligi meetrise läbimõõduga ketastega, juhtus midagi ootamatut.

Väikese mootori abil pöörlema pandud ketas hakkas äkki iseenesest tuure lisama, pöörles üha kiiremini ja kiiremini, tõusis seejärel hõmmastunud Searli ja tema töökaaslaste silme all mingi nähtamatu ja tundmatu jõu mõjul õhku, sööstis ülespoole ja kadus taevalaotusse.

1963. aastal saatis Searl kuningakotta ja kõrgematele ministeeriumiametnikele külakutsed. Talle ei vastatud. 1967. aastal pöördus ta Inglismaa teadlaste poole ja naerdi hõmmamatult välja. Ükski võimukandja ei olnud tema katsetest huvitatud. Ainult keegi Jaapani teadlane, ülikooli õppejõud tegi Searli uue põhimõtte järgi lennuarvestusi ja jõudis järeldusele, et lend Kuule kestab 10 tundi. Muljet avaldav oli ligi 500 kg kaaluva aparaadi lend 1968. aasta 30. juunil. Kolme minuti pärast oli aparaat silmist kadunud...

Seejärel esitas kohalik energiateenistus Searlile arve määratu suure summa peale, nagu oleks ta kasutanud elektrienergiat korraga 30 aastaks ette, kuigi tal oli oma elektrijaam. Et ta ei suutnud niisugust tohutut arvet maksta, pandi ta 15 kuuks vangi ning hävitati sel ajal kõik ta aparaadid ja pandi maja põlema.

Searl oli 14-aastasena läinud Birminghami elektrotehnikatehasesse elektrimonitööri õpilaseks. Tehas valmistas toodetavatele elektriarvestitele ka oma püsimaagnetid. Neid tehti selles elektroonikatöökohas, kus Searl töötas.

Kõigepealt hakkas ta mõtlema selle üle, et kiiresti pöörlevas kettas peaks tekkima radiaalne elektromotoorjõud, sest tsentrifugaaltung paiskab elektronid ketta perifeeriasse. Peagi avastaski ta niisuguse elektromotoorjõu, aga see oli väga väike. Selle suurendamiseks hakkas ta kettaid magnetiseerima, valmistades neid ka püsimaagnetitest. (Faraday'st saadik on kõik need unipolaarse induktiooni alased katsed ülihästi tuntud. Searlile, õpilasele, kes oma eelkäijate katsetest ilmselt midagi ei teadnud, teevad need eksperimentid au.) Ta katsetas kümnete markide ja koostistega, paljud neist olid pärit USA-st. Kõige põhjalikumalt uuris ta alumiiniumi-, rüni-,

väävli-, titaani-, neodüümi- ja rauapulbrist pressitud magneteid. Sideaineks oli bakelliit.

Magnetiseerimiseks kasutas ta erilist viisi, mille isegi tema kolleegid välja naersid. Tal oli kahe mähisega elektromagnet: üht mõõda voolas alalisvool, teist mõõda kõrgsagedusega vahelduvvool. Praegu ei teata enam mähiste keermete arvu ega vahelduvvoolu sagedust. Teada on ainult, et mähiste toide käis üheaegselt nii aladist kui helisagedusgeneraatorist (selle võimsus on harva üle 5 vatti).

Kiirete pööretega rõngaste kasutamise idee tuli 1946. aastal, mil ta nägi güroskoop. Tema esimene generaator koosnes liikumatust rõngast ja hulgast vöölidest, mis puutusid rõngaga väljastpoolt kokku ning pöörlesid nii enda kui ka rõnga telje ümber. Genereeritav võimsus ulatus 30 kilovoltamprini. Kuid see ei õnnestunud alati, tihtipeale seadis purunes. Peale selle juhtus palju praaki ka magnetite valmistamisel — sadadest õnnestus umbes 30. Täheldati, et mingi kriitilise pöörlemiskiiruse juures generaatori töö kiirenes, ehkki see oli ajamist lahutatud. Edaspidi õppis leiutaja seda nähtust juhtima. Peagi hakati niisuguste ohtlike eksperimentide korraldajast piirama, aga ometi saavutas ta, et kriitiline kiirus jõudis nullini, s.o. generaatori töö võis ka iseenesest kiirened. Samuti ilmnnes, et õhurõhk generaatori ligiduses, eriti selle sisemuses langes tugevasti.

Teine iseärasus oli, et esemed muutusid generaatori läheduses kaalutuks.

Seejärel valmistas Searl kolmeastmelise generaatori, mis koosnes kolmest rõngast, mille silindrikujulised pinnad olid lokaalselt vahelduvmärgiga magnetiseeritud või koosnesid isoleeritud sektormagnetitest, aga vöölid paiknesid rõngastevahelistes õõnsustes. Seda katsetati õues ja see pandi tööle väikese mootori abil. Katse ajal hakkas generaator ootamatult suurt kiirust arendama.

Juba väikese pöörete arvu juures tekkis radiaalses suunas suur potentsiaalide erinevus. See ilmnnes juba viisist, kuidas käitusid selles väljas olevad esemed. Lisaks tekkisid veel sädelahendustele iseloomulik ragin ja osoonilõhn.

Siis juhtus midagi ootamatut. Juba kiirenduse ajal kerkis generaator natuke, eraldus siis mootorist, tõusis 50 jala kõrgusele ja hõljus seal mõnda aega. Pöörete kiirenemine jätkus ning ketta ümber tekkis roosakas valguskuma, mis näitab õhu aktiveerumist, kui selle rõhk jätkuvalt langeb.

Teine huvitav kõrvalnäht oli raadiovastuvõtjate väljalülitumine. Lõpuks saavutas pöörlemine fantastilise kiiruse ja generaator kadus taevalaotusse. 1952. aastani löid Searl ja ta kolleegid üle kümne generaatori ja katsetasid neid kõiki. Suurima läbimõõt oli 10 meetrit.

KAS UFO-d ON AJAMASINAD?

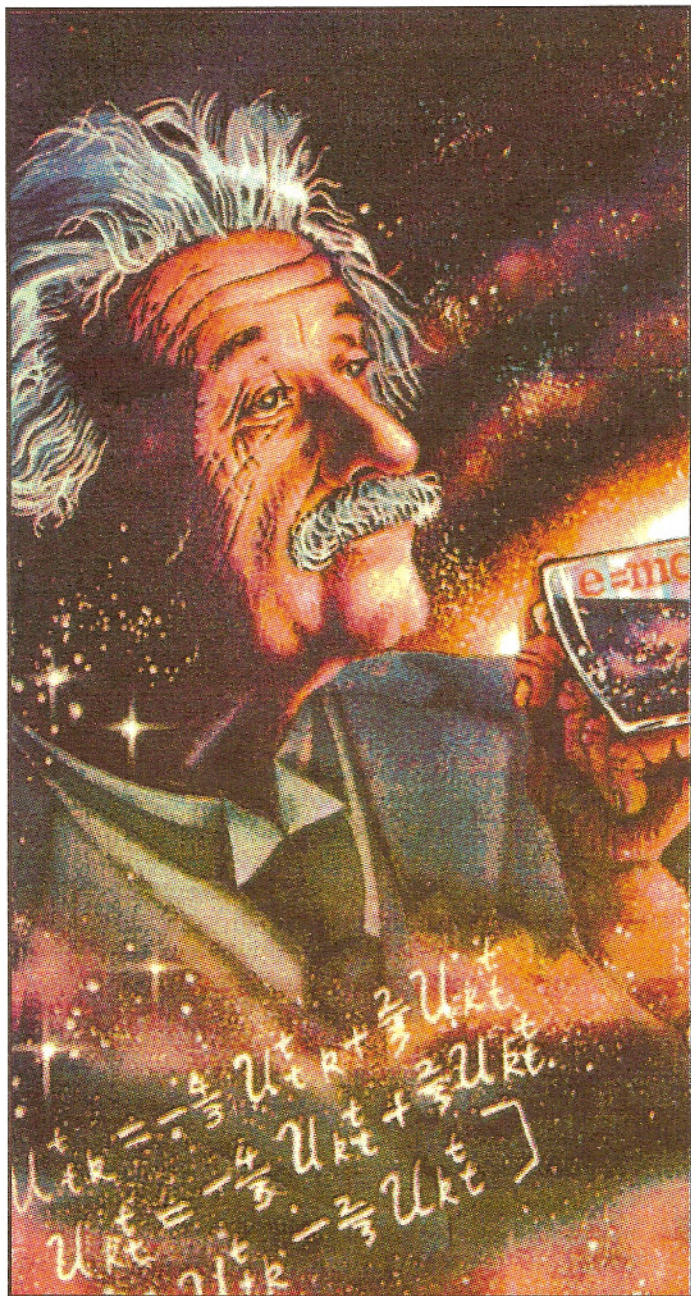
Pöörlevate kehade ja väljadega seotud ajahälvete kohta avaldas artikli "Ei mingit fantastikat" "Universum" 7-8/1994.

Ajamasina ehitamise idee on ammu leidureid peibutanud. Seda, et hooratta pöörlemistelje ligiduses aja "normaalne" kulgemine muutus, märkas esimesena Pulkovo astronoomiaprofessor Nikolai Kozõrev.

1988. aastal asendas Moskva Lennundusinstituudi teadlane Vadim Tšernobrov hooratta pöörleva elektromagnetväljaga. Algul oli efekt väike: seadeldise sisemuses aeglustus aeg kõigest pool sekundit tunnis. Kahe aastaga täiustati masinat sedavõrd, et tulemuseks saadi juba neli minutit (!) tunnis. Katsetuse ajal juhtus aga midagi hoopis ootamatut: otse aparaadi kohale seniiti tekkis tohutu kolmnurkne kolme suure "gaba-riiditulega" objekt ja hakkas seal ringi tiirlema. Enne kolmnurga äralendu jõuti nähtus videosse jäädvustada.

Mõned katsest osavõtjad usuvad, et UFO püüdis kinni masina moduleeritud signaali ning päästis oma kohaletulekuga eksperimendi ligiduses viibivad inimesed "väljalangemise" haigusest. Selline haigus tabas teatavasti ka miiniristleja meeskonda, kes osales Einsteini juhendatud laeva nähtamatuks muutmise katsetes (vt. "Paradoks" 9-10/1994). Venelaste eksperimendi ajal tekkinud kiirgus hävitas kõik katsehiired, kuid inimesed pääsesid kergete sümptomidega. Kontrollkatsed lasksid oletada, et elusorganism ei hukku mitte sellepärast, et ta ajas ümber paikneb, vaid sellepärast, et mitmesugused kehaosad satuvad aja erineva kiirguse välja. Kui kõik kehaosad ajas sünkroonselt ümber paigutada, ei juhtu midagi kohutavat.

Vadim Tšernobrov arvab, et UFO-d võivadki olla meie järeltulijate ajamasinad.

1943. aasta
12. või 15.
augustil,
üle 55 aasta
tagasi seisis
Philadelphia
kinnises me-
reväebaasis
äsja tellin-
gutelt tulnud,
veel amet-
likult vastu-
võtmata ja
nimistusse
kandmata
eskaadri
miiniristleja
DE 173, mida
tunti ka
Eldridge'ina.
Seda laeva
oli plaanis
kasutada
salajaseks
eksperimen-
diks nimega
Rainbow.

Mihhail
Gerštein

riikide mereväe juhid seda meetodit täiustama? Ilmneb, et sellel olid kaalukad põhjused, mis sundisid kogu lugu unustama.

Sel hetkel, kui *Eldridge* Philadelphias nähtamatuks muutus, oli suur hulk inimesi tunnistajaks, kuidas alus Portsmouthis Norfolkis sadamas nähtavale ilmus, otsekui oleks see ainsa hetkega tuhandete kilomeetrite kaugusele ümber paiknenud. Mõne minuti pärast hakkas "viirastus" hajuma ja samal ajal võttis laev oma endise kuju Philadelphias.

Kõige kohutavam on see, et eksperimenti olid laeva meeskonnale kurvad tagajärjed: mõned madrused surid põletushaavadesse, teised said füüsilisi ja psüühilisi traumasid, mis andsid end tunda veel pikka aega pärast eksperimenti lõppu. Tundub, et kõik see sundiski Ühendriikide mereväelasi riskantsetest uuringutest loobuma.

Eksperimenti lõppedes eemaldati laevalt rasked katseseadmed, mis kaalusid arvutuste kohaselt üle 300 tonni, ja mõnda aega võttis laev osa sõjategevusest nii Atlandi kui ka Vaiksel ookeanil. 1946. aastal kanti alus maha, viis aastat hiljem aga müüdi Kreeka sõjalaevastikule.

Nõnda pajatab legend saladuslikust laevast ja selle kadumisest. 1950. aastatest peale on seda eksperimenti arvututes kirjutistes tihti peale mainitud kui reaalselt fakti.

LEGENDI LÄTETE JUURES

Kuigi eksperiment korraldati kaks aastat enne Teise maailmasõja lõppu, hakkasid sellekohased kuuldused levima alles 20 aastat hiljem, kui ilmus raamat "Ufode kasuks rääkivad argumendid", mille autor oli teadusdoktor Morris K. Jessup. Teosest ei saanud bestsellerit kaugeltki mitte kohe, vaid alles pärast seda, kui autorile oli tulnud äärmiselt veider saadetis. See jõudis temani koos paki traditsiooniliste lugejakirjadega, mida toimetuse regulaarselt autorile edastas.

Kiri oli kirjutatud mitut värvi pliitsite ja tindiga ning selle stiil oli ülimalt veider. Lause keskel olid sõ-

Kadunud ristleja

saladus

Tuginedes ühendatud väljade teooriale, mille oli kahekümnendate aastate keskel loonud Albert Einstein, ehitati võimas elektromagnetiline süsteem, mis pidi laeva nähtamatuks muutma. (Kuuldavasti olid projektis osalenud Einstein, Tesla ja

teised tuntud Ühendriikide füüsikud.) Pärast lüüti pööramist hakkas õhk laeva ümbruses tumenema ja veest tõusis rohekas udu. Mõne minuti pärast kadus *Eldridge* vaateväljast, kuigi vees võis näha tema kiilu jälge. Miks ei hakanud Ühend-

nad kohati kirjutatud suurte tähtedega, kirjas oli rohkesti ortograafilisi ja sisulisi vigu ning kirjavahemärgidki olid paigutatud umbropsu. Siin seal olid terved laused värviliste pliiatsitega alla kriipsutatud. Psühhiaatrilisest vaatevinklist viitas kõik sellele, et kirjutaja "kupliga" pole kõik korras.

Kuid veelgi hämmastavam oli kirja sisu. Selle autorit huvitasid mõned Jessupi raamatu peatükid, kus olid räägitud levitatsioonist, ja ta mainis, et teab sellest nähtusest nii mõndagi. Kirja lõpus oli allkiri Carlos Miguel Allende.

Jessup kirjutas senjoor Allendele lühikese vastuse, kus palus lisateavet. Järgnevate kuude jooksul – vastust saamata – hakkas ta seda juhtumit tasapisi unustama.

13. jaanuaril 1956 sai Jessup senjoor Allendelt teise kirja, mille lõpus oli muide allkiri Carl M. Allen.

Sedapuhku jutustas salapärane senjoor Allende, et ühtne väljateooria, mida Jessup oma raamatus mainib, leidis kasutamist ühe laevaga tehtud eksperimendi käigus.

"Selle tagajärjeks olid ristleja tüüpi laeva ja selle meeskonna täielik kadumine merel (okt 1943). Väli oli pikaksvenitatud ellipsi kujuline ning ulatus mõlemal pool laeva sadade jardide kaugusele (rohkem või vähem – sõltuvalt Kuu asendist). Kõigil, kes selles väljas asusid, olid üksnes hägusad piirjooned. Kuid kõik need, kes viibisid laeva pardal, näisid olevat õhus. Need, kes jäid välja piiridest kaugemale, ei näinud midagi peale laeva kere jälje – tingimusel, kui nad olid selle nägemiseks piisavalt lähedal, kuid ei jäänud siiski välja mõjusfääri. Miks ma seda teile praegu jutustan? Väga lihtne: kui tahate aru kaotada, avalikus-tage see informatsioon. Pooled selle laeva ohvitserid ja meeskonnaliikmed on praegu hullud mis hullud..."

Selle eksperimentaalse laeva meeskonnaliikmeid on alles jäänud väga vähe. Enamik neist on kaotanud mõistuse, üks kadus omaenda korteris naise, lapse ja kahe teise meeskonnaliikme silme all läbi seinaga (teda ei nähtud enam kunagi), kaks "sattusid leeki", see tähendab

"külmusid" ja süttisid, kandes tavalisi väikesi laevakompasse, üks süttis kompassi kandes, teine aga ruttas tema juurde, et teda aidata, sest ta oli kõige lähemal, kuid lõi samuti leegitsema. Nad põlesid 18 päeva..."

Nendest katketest piisab, et saada "Allende" kirjadest ettekujutust. Mõni päev hiljem tuli eeltoodule täiendus – lisakiri, nagu autor ise seda nimetas. Selles oli juttu, et eksperimendis osalenud laev kadus Philadelphias oma dokist ja ilmus mõne minuti pärast välja teises kohas – Norfolkis. Seejärel kadus ta uuesti ja naasis endisesse kohta.

"Sellest oli juttu isegi ajalehtedes, kuid ma ei mäleta, millal ja millisest lehest seda lugesin. Võib-olla hilisemate eksperimentide ajal."

Uurijatel ei õnnestunud leida vanadest lehtedest selle viirastusliku laeva kohta ühtegi märget.

Kirjast selgus peale kõige muu, et "Allende" oli teeninud kunagi ühel teisel sõjalaeval ja jälginud katsetusi selle pardalt.

Jessupi esimene reaktsioon oli lüüa neile veidratele läkitustele käega. Seejuures pani ta tähele, et kirja autor varjab midagi: Pennsylvania aadressiga kirjal oli Texase postitempel. Igaks juhuks kirjutas ta siiski "Allendele" vastuse, milles pidas erakordselt tähtsaks, et viimane üritaks millegagi oma lugu tõendada.

Möödusid kuud, ilma et vastust oleks tulnud. Viie kuu pärast saabus aga "Allendelt" järjekordne saadetis – niisama salapärane ja raskesti mõistetav, nagu olid olnud eelmisedki. Selles tegi ta ettepaneku, et teda pandaks hüпноosi alla või küsitletaks tõe väljaselgitamiseks, ning viitas veel sellele, et merevägi on juba kasutanud eksperimendi tulemusi loomaks "ufosid". Midagi konkreetset ta paraku ei lisanud.

Kogu lugu olekski võinud sellega lõppeda, kui Jessupit poleks välja kutsunud mereväe luureorganid.

1955. aasta juulis või augustis oli Mereväeluure Valitsusse tulnud admiral N. Firthile adresseeritud panderoll. Selle ümbrispaperil oli tempel "Seminola, Texas", aga üle selle oli mustaga kirjutatud "Õnnelikke lihavoiteid!". Polnud ei saatja aadressi ega mingit kirja – panderollis oli üksnes Jessupi eespool mainitud raamat "Argumendid, mis räägivad ufode kasuks".

Kui major Durrel Ritter raamatu lahti lõi, hakkasid talle kohe silma paljud käsitsi tehtud ääremärkused ja kolme erinevat värvi tindiga allajoonitud kohad. Jäi mulje, nagu oleks raamatut lugenud kolm inimest, kes olid hästi kursis ufoprobleemide, levitatsiooni ja muu sellisega. Raamat ise oli muutunud "kapsaks", mis näitas, et selle kallal oli kõvasti töötatud. Just sel ajal tegeles mereväeluure antigravitatsiooni-probleemiga ja raamat ei lennanud prügikorvi...

Kui Jessup kohale jõudis, näidati talle täiskritseldatud eksemplari ja tunti huvi, kes võiks olla nende intriigerivate ääremärkuste autor.

Nagu kirjutab hiljem oma raamatus "Nähtamatud horisondid" Vincent Gaddis, muutus Jessupi nägu lugemise käigus järjest nõutumaks, sest enamik kommentaare puudutas asju, millest ta oli küll kuulnud, kuid mida ta oma raamatus ei maininud. Peale selle oli märkmete autoril kõige järgi otsustades rohkem informatsiooni ufode, maaväliste ilmingute ja paljude muude nähtuste kohta. Küsimus ei seisnenud isegi mitte selles, kas kõik see vastab tegelikkusele või mitte. Tunduvalt

rohkem hämmastust tekitas tundmatu autori pädevus neis asjus."

Märkused, mis puudutasid 1943. aastal asetleidnud eksperimenti, ja kirjutaja(te) kordumatu stiil viisid Jessupi mõttele, kas tegemist pole mitte "Miguel Allende" loominguga. Sõjaväelased andsid teada, et nad on tolle isiku saadetud kirjadest väga huvitatud: nimelt kavatsevat nad avaldada "ametkondlikuks kasutamiseks" Jessupi raamatu väikesel tiraažiga kommenteeritud väljaande, säilitades selles kõik salapärase kolmiku märkmed ning trükides "Allende" kirjad ära eessõna asemel.

Ja tõepoolest varsti ilmusidki täiendatud "Argumendid, mis räägivad ufode kasuks". Sellele väljaandele kirjutasid eessõna kapten George W. Hoover, kes vastutas mereväe kosmoseprogrammide eest, ja kapten Sidney Sherby.

A JA B KIRJUTASID UFOST...

Eessõnas oli kirjas järgmist.

"Tundub, et need märkmed pärinevad kolmelt inimeselt. Seda kindlitavad kolme eri värvi, helesinise, sinakaslilla ja sinakasroosa tindi kasutamine ning käekirjade erinevused. Edaspidi nimetame neid mr A-ks, mr B-ks ja Jamey'ks.

Me oletasime, et kolmas inimene oli Jamey, sest nii mr A kui mr B mainivad seda nime kogu raamatu jooksul ja viitavad temale paljudel lehekülgedel.

Kaks nendest inimestest võivad olla kaksikud, sest seda sõna on kasutatud kahes kohas. Pole välistatud, et need inimesed on mustlased. Raamatu lõpulehekülgedel kirjutab mr B: "...ainult mustlased võivad sellest katastroofist rohkem jutustada. Meie oleme aga juba iidsetest aegadest peale diskrediteeritud rahvas." Ja ühes teises kohas kirjutab mr A: "Meie tee on ajas ja õnnes proovile pandud elu. Me ei oska midagi peale oma muusika ja filosoofia ning me oleme õnnelikud."

Raamat on nende inimeste käest ilmselt mitu korda läbi käinud. Sellele järeldusele viis meid fakt, et teose lehekülgedel käib diskussioon

kahe või isegi kolme isiku vahel: esitatud küsimustele on antud vastused. Leidub kohti, kus osa märkusi on maha joonitud, alla kriipsutatud või ühe või mitme inimese käega üle kirjutatud.

Varsti pärast selle raamatu ilmumist sai mr Jessup kirja Carlos Miguel Allendelt. Jessupi sõnul oli ta kohe aimanud, et see isik oli üks nendest, kes raamatu mereväeluurele oli saatnud. Nii kirja kui ka märkmete käekiri, stiil, sisu ja fraseoloogia viitavad tõenäosusele, et kirjad on kirjutanud mr A.

Raamatus olevad märkmed kirjeldavad kahte kosmoses elavat rassi, mida on nimetatud L-M ja S-M, kusjuures L-M on ilmselt rahumeelne, S-M aga mitte. Nad räägivad, miks ja mis juhtub kadunud inimeste, laevade ja lennukitega. Nad selgitavad kummaliste tormide ja pilvede ning taevast langevate objektide päritolu, veidraid helisid ja jälgi ning paljusid teisi asju, mille saladust pole seni õnnestunud lahendada.

On ilmne, et selle rohkem kui intigeeriva eessõna kirjutanud kõrgete sõjaväelaste tähelepanu lisas Philadelphia eksperimendile veelgi kaalu.

Jessup sai raamatust ühe eksemplari ja tutvustas seda ka oma kolleegidele ning varsti liikusid selle fotokoopiaid juba käest kätte. Üks koopia sattus ufoloogide Brad Steigeri ja Joan Reitenaueri kätte ning nad kirjutasid oma raamatus "Uus läbimurre ufode vallas: Allende kirjad" selle kohta järgmist.

"Pärast seda, kui olime uurinud Allende kirjadest ja raamatust "Argumendid, mis räägivad ufode kasuks" tehtud mikrofilme, kujutasime endale ette dr Jessupi reaktsiooni. Need ääremärkused võisid pärineda kolmelt inimeselt, kes olid otsustanud hakkama saada maailma ajaloo hoolikaimalt läbimõeldud ja mõttetutuma pettusega.

Läbimõeldus seisneb selles, et nad mõtlesid välja terve võõra maailma, mida võib võrrelda Tolkieni või Shaveri omadega. Mõttetuks muutis asja see, et nad saatsid raamatu mereväeluurele, kus seda laadi saadetised rändavad tavaliselt prügi-korvi. Kui neid aga tõe pähe võetakse ja uurima hakatakse, siis salastatakse nad otsekohe ja nad muutuvad kättesaadavaks ainult kitsale ringile.

Teine võimalus on see, et märkmed pärinevad kolmelt iidse tsivilisatsiooni esindajalt, kellel oli palju andmeid ufode päritolu ja teiste salapärase nähtuste kohta. Kõik kolm märkmete tegijat on sageli äärmiselt enesekindlad ega püüagi varjata oma põlgust *Homo sapiensi* suhtes."

Siin on mõned kommentaarid, mida A, B ja Jamey suvatsesid Jessupi raamatule lisada.

Autor alustas oma raamatut kresotomaatilise faktist, et 24. juunil 1947 nägi Kenneth Arnold Washingtoni osariigis taldrikukujulisi ufosid ja pärast seda hakatigi õieti kasutama terminit "lendavad taldrikud".

"Ära erutu, Jamey," kirjutab mr B, "need olid L-M-ide õhulaevad, mitte "C"-inimesed. See on täiustatud õhulaevatüüp, mis on mõeldud üksnes treeninglendudeks. Sellepärast siiski juht selle jõuväljadega, et õpida telekontrolli ohublokki välja lülitamata."

Järgneb

Algus eelmises Paradoksis

Mihhail Gerštein

Kadunud ristleja saladus

Teadusdoktor Morris K. Jessup kirjutab: "Ma tahan teada, millega on tegemist. Tahan teada, kust ufod pärit on ja kuidas seal elatakse. Tahan teada, mida teevad nad siis, kui me neid ei näe... Tahan teada,

kas nad on meie suhtes sõbralikud või vaenulikud." Ja mr B kirjutab lehekülje äärel: "Isegi kui ta seda teaks, ei suudaks tema ega suurem osa inimesi selles suhtes midagi ette võtta, Jamey."

Järgmistel märkmetel pole raamatu tekstiga midagi ühist, kuid on ilmne, et selle on kirjutanud mr A, kes ongi Allende.

"USA mereväe jõuvälja eksperiment muutis 1943. aasta oktoobris ühe laeva ja selle ekipaži nähtamatuks. Tulemused olid šokeerivad. See sisendab õudust... Kahjuks edasised uuringud katkestati."

Kui raamatus oli mainitud seletamatut nähtust, mille puhul taevast langeb alla toorest liha, kirjutas Jamey äärel: "Riknenud toit, mis välja visatakse." Võib oletada, et ufo pardalt.

Jamey kommenteerib Jessupi kirjeldatud inimröövde. "Ah! Kui ta ainult teaks, miks neid röövitakse, oleks see tappev šokk."

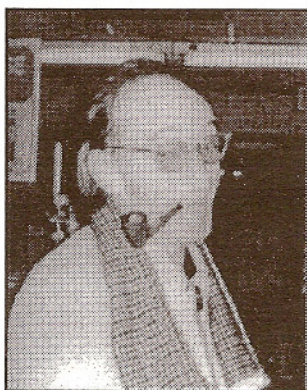
Mitte millegagi pole seotud lehekülje ülaosas olev mr B märkus: "Prantslastel on isegi meie päevil selline üldfilosoofiline ellusuhtumine, et just nemad valiti välja kontaktideks. Nüüd elavad mõned L-M-id Prantsusmaal, sest eelistavad sealset filosoofilisi arusaamu. Need meeldivad neile."

Kuu lähedal nähtud mõistatuslikud tuled pälvivad mr B-lt järgmised repliigid: "Nad asusid sinna elama, sest rahu on kestnud juba üle 70 aasta. Tahaksin näha nende Suurt Linna – Sadamat, kuid olen selliste reiside jaoks liiga vana. Kui võiksin, siis ei saaks ma tagasi pöörduda. Nagu ikka, on see maa all."

Ja nii sadadel lehekülgedel ikka samas vaimus.

Ufoloog John Keel on öelnud:

"Kui ma neid märkmeid esimest korda lugesin, siis mõtlesin, et need on kirja pannud inimene, kelle psüühikaga pole kõik korras. Hiljem lugesin need veel kord üle ja mõningad märkmed avaldasid mulle muljet. Võib-olla olid nad kirjutatud skisofreeniahoo ajal või meediumtransis. Ehk oli tegemist koguni automaatkirjutuse produktiga, mille puhul sõnad otsekui tulvavad mingil kummalisel põhjusel kirjutaja alateadvusest... Mulle meenub, et Teise maailmasõja ajal tegi mustkunstnik Joseph Danniger USA mereväele ettepaneku, et muudab selle laevad nähtamatuks. Võib-olla pidas ta sil-

Carl M. Allen
(Carlos Miguel Allende)

mas üksnes maskeerimist, ent toona pälvis tema ettepanek laialdast vastukaja. On väga võimalik, et Allende nägi neid teateid ning mõtles nende põhjal välja oma loo."

Pärast Steigeri ja Reitenaueri raamatu ilmumist andsid endast märku korraga kuus Allendet ja üks naine, kes nimetas end tema leseks. Ehtne oli neist mõistagi ainult üks, kes arendas üpris tormilist tegevust, pidades kirjavahetust USA juhtivate ufoloogide Ivan Sandersoni, Jim ja Coral Lorenzeni ning John Keeliga. Ehkki viimane sai Allendelt 10–15 leheküljelise käsikirja, ei sundinud see teda autori kohta oma arvamust muutma.

DR JESSUPI SURM

1959. aasta 20. aprilli õhtul leiti Morris K. Jessup oma auto rooli tagant koomas. Ta oli võtnud tohutu koguse unerohtu ja joonud peale alkoholi – täpselt samamoodi kui "Taevavärvate" kultuse jüngrid. Teel haiglasse ta suri.

Ei politsei ega omaksed kahelnud, et tegemist on enesetapuga – seda enam, et ta oli sõpradele ja omastele kirjutanud kaks lahkumiskirja. Jessup viibis raskes depressioonis: ta oli üle elanud autoavarii, naine taotles lahutust, rahaasjad käisid allamäge...

Lendavate taldrikutega tegelevates ringkondades aga liikusid jutud, et ta oli tõele liiga lähedale jõudnud ning koristati seetõttu ära. Dr J. Manson Valentine, Jessupi tuttav, teatas järgmist: "Kui see oleks olnud enesetapp, siis põhjustanuks selle kahtlemata raske depressioon. Mereväävõimud olid teinud talle ettepaneku

jätkata Philadelphia projekti kallal töötamist, kuid ta keeldus – teda panid muretsema ohtlikud kõrvalmõjud. Ka rusus teda kriitika, mis teadusringkondades tema raamatule osaks oli saanud. Mõned arvavad, et teda oleks olnud võimalik päästa: kui ta leiti, oli ta ju veel elus. Võib-olla tal lasti surra. Tema teooriad olid uudsed ja võib-olla leidus mõjuvõimuse isikuid, kes soovisid nende edasist levikut takistada."

Kuidas sellega lood ka poleks olnud – Philadelphia eksperimendi kohta käivad kuulujutud said igatahes uut hoogu. 1970. aastatel tegeles nendega innukalt Charles Berlitz, korduvalt paljastatud Bermuda kolmnurga teemaliste "šedöövrite" autor.

Kõige lihtsam oli leida üles tabamatu mister Allende. Tabamatu oli ta õigupoolest ainult selles mõttes, et teda polnud keegi eriti tabada üritanudki. Kohtumise ajal lisas ta seni teadaolevatele veel hulga värvikaid üksikasju, kirjeldades meile juba tuttavat Philadelphia eksperimenti, kuid tunnistas, et oli meeskonnaliikmete raskest saatusest rääkides üle pingutanud. Enda jutu järgi oli ta teinud seda kartusest, et Jessup saab valitsuselt nõusoleku kiirendada ühtse väljateooria valdkonnas tehtavaid uuringuid. Ta otsekui kartnuks, et selliste uuringute tulemused võivad sattuda valedesse kättesse ning sellel võivad olla kurvad tagajärjed.

1979. aastal ilmus Berlitz ja Moore'i raamat "Philadelphia eksperiment", millest sai bestseller.

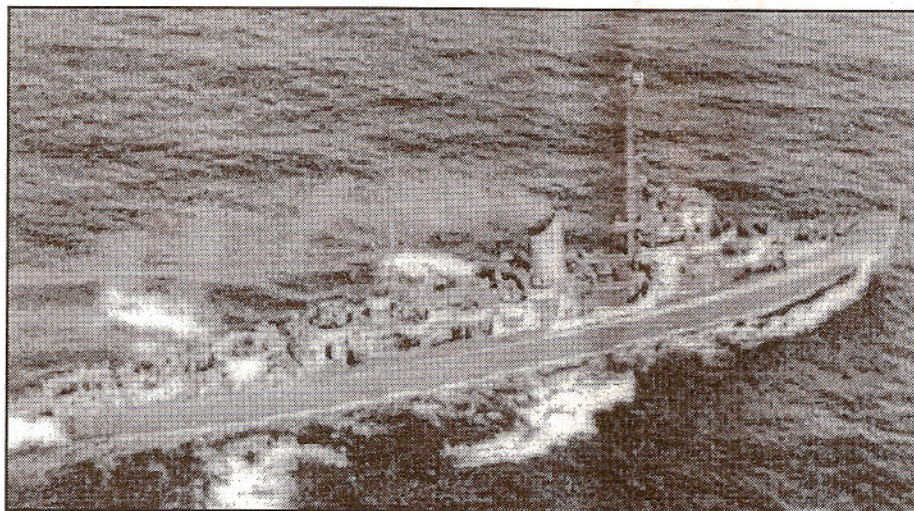
LÕPU ALGUS

Raamatut "Philadelphia eksperiment" märkasid isegi need, keda kõik "taldrikutega" seonduv muidu külmaks jättis. Nende hulgas olid ka endised *Eldridge'i* ja teiste ristlajete meeskonnaliikmed, kes kinnitasid, et pole osa võtnud mingitest kahtlastest eksperimentidest.

Uurimistöö hakkas kohe hargnema kahes suunas. Robert Goerman suundus kuulsate kirjade autori otsingutele ja leidis tolle üsna kerge vaevaga. Tegemist ei olnud ei mustlase, hispaanlase ega tulnuka-ga, nagu olid arvanud mõningad eriti agarad ufoloogid. "Allende" oli kõige tavalisem ameeriklane, kes oli sündinud Pennsylvanias 1925. aastal. Tema nimi oli Carl M. Allen – nimelt nii oli ta allkirjastanud ka mõned kirjad.

"Allen kirjutas paljude aastate vältel minule ja teistelegi uurijatele," jutustas Coleman. "Ta kannatas ilmselt psüühikahäirete all ja sõitis sageli ühest motellist teise. Ajakirjas *Fate* 1980. aastal ilmunud artiklis nimetas Goerman teda "lollitamise meistriks". Allende perekond näitas Goermanile kirju, milles viimane tunnistas, et mõtles kogu "Philadelphia eksperimendi" loo algusest lõpuni välja ning tegi Jessupi raamatusse kolme erineva käekirjaga märkmeid."

Mõningaid andmeid ammutas Allende laevastikus teenimise ajal saadud kogemustest: tema laev oli seisnud *Eldridge'iga* Philadelphia

Dr Morris
K. Jessup

merevæbaasis kõrvuti. Ei saa jätta mainimata, et tema väljamõeldis oli erakordselt õnnestunud.

Omavalitsus saatis Berlitz järeleparimise merevæeluure valitsusse ja sai lühikese, kuid täpse vastuse: "Merevæeluure ei ole 1943. aastal ega mingil teisel ajal korraldanud katsetusi, mille eesmärk oluks min-geid objekte nähtamatuks muuta." On selge, et selline vastus ei rahuldanud ei Philadelphia eksperimendi poolehoidjaid ega ka skeptikuid.

Raamatukogutöötaja Lorenz Kusche, raamatute "Bermuda kolmnurga saladuse lahendus" ja "19. eskadrilli kadumine" autor pöördus täpsema informatsiooni saamiseks sõjaväelaste poole. Selgus, et kapten George Hoover tegeles ufoprobleemidega, üritades kasutada ufoloogidelt saadud teadmisi perspektiivsete mootorite ja eksperimentaalsete lennuaparaatide väljatöötamiseks. Jessupi raamatut lugedes arvas ta, et selles võib olla oma iva. Hooveri entusiasmi jagasid mõned tema kolleegid. Üks nendest, J. J. Smith otsustas raamatut paljundada, kuid ei arvestanud, et selle koopiad hakkavad liikuma käest kätte ja tekitavad sellist sensatsiooni. Tema sõnade kohaselt oli kõige suurem viga see, et kaanele olid sattunud kõlavate organisatsioonide nimed: see andis Alleni jampslikele märkmetele juurde tõepära, mida toetas ka sõjaväelaste autoriteet.

Ühtlasi selgitas Kusche välja, et 300 tonnil seadeldistel, mis eemaldatai *Eldridge'ilt* enne, kui laev Kree-kale üle anti, polnud fantastilise eksperimendiga midagi ühist.

Filmitegijaid ei kõigutanud need paljastused vähimalgi määral: 1984.

aastal linastus Stuart Refilli film "Philadelphia eksperiment". Filmi kaks peategelast olid *Eldridge'i* mereme-hed, kes hüppasid üle parda ja sattusid läbi aegruumi kontiinumini augu aastasse 1984.

VIIMANE VEIDER AJASLIKUJA

Ajakirja *Fate* 1997. aasta veebruarinumbri on veider lugu kelleltki Dru'lt. See kannab pealkirja "Ma jäin läbi aja liikudes ellu."

"Minu keha läbistasid sajad teravad pisted," kirjutab ta. "Siis löi lõõmama ere valgus, kostis läbilõikav heli ja mingi jõud paiskas mu põrandale. Sulgesin silmad ja püüdsin hoiduda suure valu tõttu karjumast. Mu ninast, kõrvadest ja kurgust voolas verd ning olin kindel, et suren."

Kuid Dru ei surnud. Temaga juhtus hoopistükki selline lugu.

"Eksperimendi tulemusena pidi-me kanduma ühest kohast teise, ent selle asemel tegime veel ühe hüppe ajas. Nii kandusime Atlandi ookeanilt 1943. aasta 15. augustil Niagaara kosele ligikaudu 3543. aastal..."

Kontrollimatute ümberpaiknemiste ajal pidi *Eldridge* väidetavasti 1944. aastal välja ilmuma Norfolkis merevæbaasis, 1954. aastal Texasese Amistadi veehoidlal, 1966. aastal Arizona osariigi Powelli järvel, 1969. aastal Chicago lähedal, 1977. aastal New Mexico osariigi Navajo veehoidlal, 1980. aastal Nevada osariigis, 1997. aastal Sebago järvel, 2005. aastal Imperiali veehoidlal (California) ja 2043. aastal Utah' osariigi Suurel Soolajärvel – iga kord 15. augustil.

Kõiki huvitas lähim *Eldridge'i* ilmunise aeg, nimelt 15. august 1997. Dr Dru oli lubanud, et *Eldridge* ilmub nähtavale võimsate elektromagnetiliste seadmete läheduses. Ainus sobiv koht sellel järvel oli osoneeritud joogivee jaam, mille generaatorid tootsid 16 000-voldise võimsusega voolu. Uuri ja Janet Brennan sättis ennast binokliga järvele vaatama, aga nagu võiski oodata, ei soovinud nurjatu ristleja ennast ilmutada...

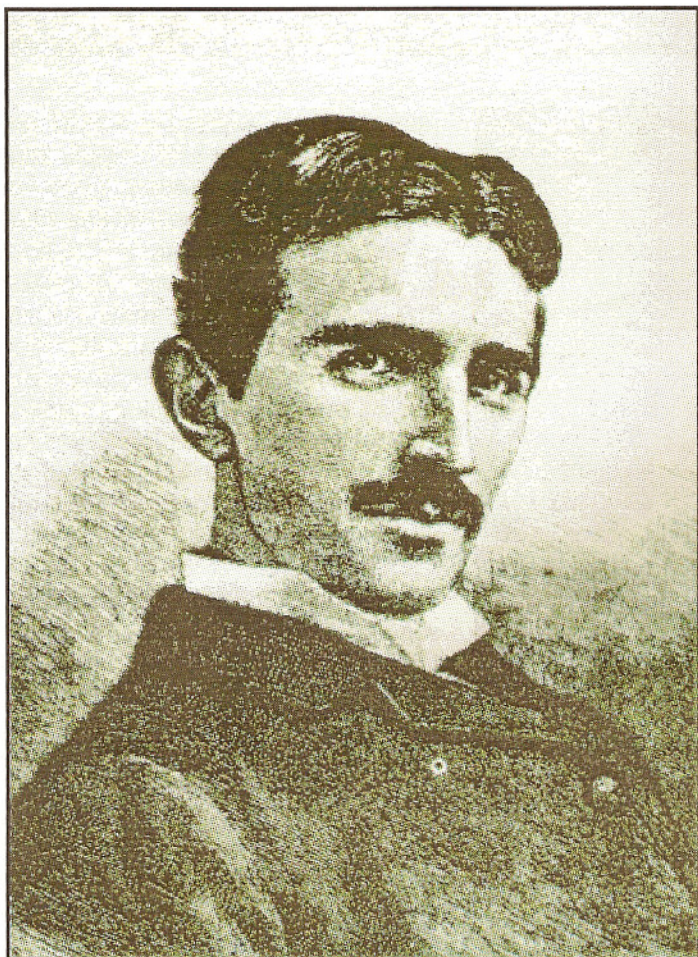
Kõige huvitavam on asjaolu, et Dru oli sündinud 1953. aastal ega olnud kunagi saanud eksperimendis osaleda. Ise seletab ta seda järgnevalt:

"Et minu füüsiline keha suri radioaktiivse kiirguse tagajärjel, tegid valitsuse teadlased mulle ettepaneku osaleda teises eksperimendis, mida tunti kui ET-programmi (lühend tuleneb sõnadest "elektrooniline transmigratsioon"). Elektri abil saadeti minu hing, minu isiksus läbi aja aastasse 1962. Mind paigutati ühe surmasuus oleva poisi kehasse, kuigi tema perekond seda ei teadnud. Ümberpaigutamise ajal kustutasid teadlased minu mälestustest mineviku, sealhulgas Philadelphia eksperimendi. Võtsin kergesti omaks poisi koha, ilma et oleksin midagi teadnud oma tõelisest päritolust. Kuigi minu füüsilisel kehal täitus 44 aastat, hakkasid minu tõelise vanuse ja tõelise isiksuse kohta käivad mälestused end ilmutama alles mõni aasta tagasi."

Teiste "eksperimendist osavõtnute" hulgas olid kaks venda – Edward ja Duncan Cameron. Nemad andsid teada, et olid hüpanud üle *Eldridge'i* parda ja... sattunud maa alla *Montoxi* projekti 1983. aasta 12. augusti ööl – see tähendab täpselt 40 aastat hiljem. Miks see nõnda juhtus? Asi on selles, et *Montoxi* projekti autorid olevat puurinud aegruumi kontiinumisse "teisest küljest" augu ja sidunud *Eldridge'i* ajakoridori kaudu oma baasiga. Need, kes nägid filmi "Ohtlik eksperiment", pidid märkama, et vendade Cameronide pihtimused langevad täpselt kokku sellega, mida räägitakse filmis!

Mõlemad vennad kinnitavad nagu Dru'gi, et ei eksisteeri oma algsetes kehaes ja on märksa vanemad, kui tegelikult välja näevad.

Mõned müüdid on tõepoolest väga elujõulised. Avage ükskõik milline "taldrikuid" käsitlev raamat ja te leiad tingimata ka Philadelphia eksperimendi loo. Loodetavasti paneb käesolev käsitus sellele müüdile punkti.

Aasta 1896, New York, East Houstoni tänav, maja 48. Siin elav veidrikust teadusmees näitab ennast üksnes haruharva tänaval ning see kummaliselt seltsimatu palavikuliste silmadega isik tekitab naabrites kõhedust.

Tema kohta levivad jubedad kuuldused, nagu oleks ta krahv Dracula sugulane ja samuti vampiir, sest ei talu päikesevalgust. Veel aga räägitakse, et too hullumeelne miljonärist leidur on loonud laboratooriumis seadeldise, mis võib kogu maakera pooleks lõhestada...

Geniaalne, hullumeelne Tesla

Tuleb nentida, et need legendid ei sündinud tühjale kohale. Jutt käib Nikola Teslast. Draculaga polnud tal, tõsi küll, vähimatki seost, sest ta oli sündinud Horvaatias Smiljana küla-keses vaimuliku perekonnas. Kuid päikesevalgust vältis ta tööpoolest: toda teadlast ja leidurit vaevas kummaline tõbi, mille ta oli saanud oma eksperimentide käigus. Teslat mõjutasid sageli võimsad elektromagnetväljad, mille toimele tema närvisüsteem muutus eriti tundlikuks: silmad hakkasid nägema pimeduses, kuna päikesevalgus valmistas talle kirjeldamatut valu ning isegi väikesed tuled tundusid talle kõuekärgetena.

Tesla laboris loodud kõike purustavast hävitusrelvast pajatavad lood ei tekkinud samuti asja ees teist taga. Teadlane korraldas tööpoolest isevõnkumisprotsesse uurides unikaalseid eksperimente, kuid ühe katse ajal läksid võimsad seadmed resonantsi ja varsti rappusid kogu hooned põrandad ja klirisesid aknaklaasid.

Tesla kartis, et kui ta eksperimenti ei katkesta, võib hävida kogu la-

boratoorium, ning niipea kui ta seadeldise välja lülitas, lõppes kõik.

Tegelikult ei vappunud sel hetkel mitte ainult Tesla labor ja maja, vaid kõigil New Yorgi tänavatel oli kuulda veidrat undamist; hooned vibreerisid, aknaklaasid kukkusid eest, gaasi-, sooja- ja veetorud purunesid – see oli "Suur New Yorgi maavärin".

Tegemist oli ilmselt juhusega ning Tesla eksperiment langes looduse kataklüsmiga lihtsalt kokku, mõned uurijad aga kinnitavad visalt, et maavärina kutsus esile Tesla seadeldis.

Kontrollida on seda võimatu, kuid küllap just neile kuuldustele tuginedes omandas Ameerika valitsus joonised ja salastas need kui potentsiaalse relva, mis on suuteline elektromagnetiliste võnkumistega tekitama maakoore resonantsi.

Et tegemist on Nikola Teslaga, ei tundu sellise seadeldise loomine kaugeltki võimatu. Rutherford on nimetanud Teslat elektri innukaks prohvetiks, kes ennustas, et haigeid hakatakse ravima kõrgsagedusvooluga, ning kuulutas ette elektripliitide, luminesentslampide ja elektronmikroskoobi loomist. Tema nime kannab magnetvälja mõõtühik. Ta leiutas ja konstrueeris vahelduvvoolugeneraatori – mõelge sellele, kui lülitate sisse teekannu või torkate pessa arvutipistiku. Tänapäeva elektrimajandus on Tesla nimest lahutamatu. Raadioside leiutajaks peetakse Marconit, aga tegelikult peaks see au kuuluma Teslale.

1931. aastal demonstreeris Tesla rahvale veidrat autot. Tavalisel autol oli bensiinimootor asendatud elektrimootoriga. Seejärel asetas Tesla

Paljudki Tesla avastused on tänapäeval unustusehõlma vajunud – neist on alles ainult legendid, milles tõde ja väljamõeldist on raske teineteisest eristada.

auto kapoti alla tavalise karbikese ja ühendas sellest väljaripnevad juhtmed mootoriga. Öeldes: "Nüüd on meil energia olemas," istus Tesla juhiistmele, vajutas pedaalile ja sõiduk hakkas liikuma.

See auto, mille pani liikuma vahelduvvool, arendas kiirust 150 km/h ega vajanud vähemalt katsetusnädala jooksul laadimist. Sellest pasundasid pikka aega tolleaegsed ajalehed. Kõik küsisid Teslalt: "Kust saadakse energiat?" Ta vastas: "Meie ümber olevast eetrist."

Peatselt hakkaskidki levima kuuldused, et Tesla on sidunud ennast kurjade jõududega. Vihane teadlane võttis karbikese autost välja, viis selle oma laboratooriumi ning seadeldise saladus vajus unustusehõlma.

Tesla tegevust saatsid pidevalt nõidumissüüdistused. Tema loengutele tulid sageli inimesed, kes füüsi-kast tuhkagi ei teadnud: teadlase esinemised sarnanesid rohkem *show'* kui teadusliku ettekandega. Ta demonstreeris eksperimente, mis võiksid hämmastust tekitada ka tänapäeva raadioelektroonika üliõpilastes.

Kord lülitas Tesla näiteks sisse väikese transformaatori ja õhus hakkasid sähvima välgud. Menukas oli ka elektrilampidega tehtud eksperiment: Tesla pani tööle transformaatori ja tavaline lamp hakkas tema käes helendama. Seejärel võttis ta portfelist välja lambi, millel puudus spiraal, ning ka see tühi kolb hakkas helendama. Rahva imestusel ja vaimustusel polnud piire.

Tesla nimel on kokku üle saja patendi, mis võiksid rõõmustada iga teadlase südant.

1900. aastal müüs Tesla osa patente 15 miljoni dollari eest maha. Toona oli see tohutu varandus ning teadlane võis pidada ennast rikkaks meheks.

Nüüd kandis Tesla kõige kallimaid ülikondi ja peatus kõige esinduslikumates hotellides. Ta oli tere-tulnud igas aristokraatlikus salongis ja talle heitsid silma Ameerika ihal-dusväärseimad pruudid, ent temale endale jäi seltskond võõraks.

Geniaalse hullu reputatsioon, mis Teslaga kõikjal kaasas käis, oli mit-

mes mõttes ärateenitud. Ta oli lausa haiglaselt puhtust armastav. Hotelli-teenijad on meenutanud, et teadlane pesi alatasa käsi ning nõudis, et talle toodaks iga päev kaheksateist puhast käterätti. Tänapäeva psühhiaatritele ei valmistaks mingit raskust talle diagnoosi panna: haigusliku mikroobide kartuse sümptomid on ilmselged.

Kõige selle juures oli Tesla kummatigi tõepoolest hämmastavalt andekas. Ta tegi avastusi lausa mängleva kergusega, öeldes, et tehnilised lahendused tulevad talle iseene-
sest pähe.

Ent teadusmehel oli teisigi iseäralikke võimeid. Ükskord pidas ta endale küllatunud sõpru sõna otse-
ses mõttes jõuga kinni, nii et nad rongist maha jäid. Peatselt levisid teated, et selle rongiga on juhtunud õnnetus.

Ühe legendi kohaselt pärinesid Tesla leiutised ülepea tulnukatelt. Nimelt on teada, et raadioskeemide kallal töötades püüdis Tesla kord kinni mingid salapärased signaalid, mis tema arvates pärinesid kosmos-
sest. Toonastest ajalehtedest võib leida pilkavaid vihjeid Tesla ja marslaste sidemete kohta, kuid teadlane ise võttis seda teemat täiesti tõsiselt. Sellest annab märku kas või asjaolu, et ta investeeris kogu oma kapitali

Long Islandile hiigelsuure torni ehitamise, et astuda kontakti teise tsivilisatsiooniga.

See tolle aja mõistes unikaalne rajatis röövis Teslalt kogu jõu ja varanduse. Ta suri 8. jaanuaril 1943, viies endaga hauda kaasa palju saladusi. Nii ei teagi me, mida kujutasid endast salapärase, näiliselt iga-suguse energiaallikata töötav elektromobiil, energiat juhtmeteta pikka-de vahemaade taha edastav "elektrikahur" ja fantastiline generaator, mis Tesla kaasaegsete kinnituste kohaselt lõi energiat tühjusest...

Enamik Tesla päevikuid ja käsikirju on salapärastel asjaoludel kaot-si läinud. Kus need on ja milliseid saladusi nad endas varjavad? Ehk leiutas ta tõesti relva, mis on suute-line purustama kogu maakera, ning selle joonised on peidus Pentagoni seifides?

Ühte võime väita täiesti kindlalt: Nikola Testa oli sajandi mõistatusli-kem teadlane.

Alates 1925. aastast trükiti Saksa teaduslikes ajakirjades korduvalt väljavõtteid Albert Einsteini töödest, kes tegeles tol ajal ühtse väljateooria loomisega. Avalikkus aga uue avastuse teadasaamiseni ei jõudnudki, sest mõne aasta pärast kadusid publikatsioonid täielikult. Mis siis juhtus?

Alles 1940. aastatel hakati ühtsest väljateooriast uuesti rääkima. Koos USA sõjamerejõududega läbiviidud katsed andsid oodatud tulemuse, aga samal ajal juhtus midagi ettenägematut: mõni kuu enne surma aprillis 1955 põletas Einstein kõik oma käsikirjad...

N. Liidus tegeles Valgevene Teaduste Akadeemia korrespondentliige Albert Veinik palju aastaid ajavälja teooriaga. Ja äkki võttis arvukate teadustööde ning unikaalsete katsete autor endale uue eesnime, hakkas järsku usklikuks, kuid kõigepealt ... põletas kõik oma märkmed sealsamas akadeemia õuel.

Ootamatult kogu elutöö sinnapaisa jätnud teadlaste nimekirja võiks jätkata. Kuid igal uuel juhul võime täheldada, et paljude uurijate elulugudes kordub ärevust tekitav seaduspärasus: teatud etapil nende tegevus äkki katkeb, aga mis kõige ootamatum, see toimub alati otsekui valmis stsenaariumi kohaselt...

Tõsise teadlase maailmavaadet ringi pöörata pole ju kerge. Ja niisama lihtsalt ei saa panna inimest loobuma kogu oma elutööst. Selle vaatamata on selline asi toimunud ja toimub ka praegu. Tekib mulje, et varem või hiljem on need uurijad põrganud kokku millegi senitundmatuga. Või on tunginud senitundmatu nende el-

lu. Igal juhul sunnib see "miski" inimese vaikima, muutma põhjalikult oma teaduslikke kiindumusi ja maailmavaadet. Millest siis ikkagi tekib vajadus teaduslike seisukohtade niivõrd järsuks ümberhindamiseks? Mis võib olla hingelise murrangu põhjuseks?

Tõde on kuskil siinsamas

Oma viimastel eluaastatel püüdis Albert Einstein ühte võrrandisse kokku viia elektromagnetilisi, gravitatsiooni- ja tuumajõude. Läbiviidavas eksperimendis püüdis Einstein resonantssagedustel töötavate hiiglaslike magnetgeneraatorite abil sulgeda päikesekiiri ühte kookonisse. Teoreetiliselt pidi see muutma kookoni sisse paigutatud keha nähtamatuks.

Ekspperimentaalseks kehaks valiti miiniristleja "Eldridge", aga katse esimestest minutitest läks kõik viltu. Pealtnägijate tunnistuste järgi laev küll kadus vaateväljalt, aga koos sellega tekitasid magnetgeneraatorid mingeid salajasi ja nähtavasti hukatuslikke välju. Samal ajal tekkisid erilised aeg-ruumilised anomaaliad ning inimesed hukkusid.

Palju aastaid hiljem, juba peale Einsteini surma toimunud diskussiooni ajal rääkisid spetsialistid sellest, et just viimane fakt sundis suurt füüsikut hävitama paljud oma revolutsioonilistest teooriatest. Kas see oli nii või mitte, saame vaevalt teada, kuna Einsteini tööd olid suur sõjasaladus.

Seevastu valgevene teadlase Albert Veiniku tegevus polnud kunagi inimesilmade eest varjatud. Ta uuris ajalist ruumi. Oma teaduslikus tegevus-

ses näitas Veinik, millist mõju avaldavad ajametamorfoosid inimestele ja materiaalse looduse objektidele. Aga miski sundis õpetlast katkestama eksperimendid, loobuma ajavälja teooriast ja demonstriativselt põletama kõik oma tööd. Albert Veinik asendas teaduse religiooniga ja vahetas eesnime Viktoriks. Kõik järgnevad aastad kummutas Viktor Veinik Albert Veiniku veendumusi.

Kas võis ka tema – nagu teisedki mingi saladusega kokkupuutunud uurijad – avastada midagi inimkonnale tundmatut ja ohtlikku? Vastuse sellele küsimusele viis kaasa Albert Veiniku traagiline hukkumine 1990. aastatel.

Sarnaselt akadeemik Veinikuga uuris aja muundumisi ka akadeemik Rem Varlamov, ja nagu kolleegki, pöördus ka tema usu rüppe ning muutis nime. Ja kuigi Matfei Varlamov järgnevatel aastatel kummutas Rem Varlamovi teooriaid, pakuvad tema tööd vaieldamatut huvi.

Nii märkas tehnikateaduste doktor ühena esimestest aja kulgemise muutumist ja elektromagnetiliste väljade kummalist käitumist erilistes anomaalsetes tsoonides, mis asusid n-ö ufode maandumispaikades. Varlamov sidus aja pidurdumise fakti elektromagnetilise mõjutuse ja tundmatu objekti olemasoluga. Võib-olla oli see alles avastustee algus...

Nagu kinnitavad ufoloogid, on aja-häired, gravitatsioonijõu muutus ja elektromagnetiliste väljade teke lahutamatu seotud ufode ilmumisega. Kas see tähendab, et neid näitajaid ja nende vastastikust seost uurides võisid spetsialistid läheneda ufode saladuste mõistmisele?